

BILTEN

Posavski alpinistični klub Številka 18, marec 2013

ALPINIZEM,
GORNIŠTVO,
ŠPORTNO PLEZANJE

BILTEN

Številka 18, marec 2013

Posavski alpinistični klub

UREDIL:

Nejc Pozvek

FOTOGRAFIJE:

Posavski alpinistični klub

NASLOVNICA:

Alpinista v francoskih Alpah

Foto: Nejc Pozvek

BILTEN IZDAL

Posavski alpinistični klub

SPLETNA STRAN:

WWW.PAK.SI

Krško, marec 2013

UVODNIK	2
POSAVSKI ALPINIZEM V ALPINISTIČNI SEZONI 2011/2012	6
POSAVSKO ŠPORTNO PLEZANJE V LETU 2012	9
MLADI O PLEZANJU IN GORAH	12
V gore	12
Poškodba me ne ustavi	12
Child in time	13
Na tekmi v Kranju	14
Moje plezalno leto	15
Božično-novoletno srečanje plezalcev	16
Srednješolsko prvenstvo v Ljubljani	17
Na treningih in tekmovanjih	18
VTISI IZ TABOROV V OMIŠU IN PAKLENICI	19
INTERVJU Z NEJCEM POZVEKOM	24
PRISPEVKI	29
Pri plezanju so vzponi in padci	29
Plezanju v Turčiji	33
Vseslovenski tabor alpinističnih družin	35
Jezersko - Trojka	37
Trikot	39
Drugič na turni smuki	40
Vsaka pot je zgodba zase	41
V meni ljube gore, stene ...	48

UVODNIK

Leto je naokoli in čas je, da potegnemo črto tudi pod delo PAK-a. Naj dam v svojem pisanju prednost alpinizmu. Kot boste v nadaljevanju videli v poročilu sekcije za alpinizem, smo plezali kar veliko, dobro in kar je zelo pomembno, varno – brez večjih nesreč. Stara garda se še kar drži in pleza, kljub že malo otrdelim sklepom, kar težke smeri. Mlajši pa so seveda še bolj »gajstni« in se lahko kosajo skoraj s tistimi najboljšimi v državi. Vsekakor smo lahko ponosni, da smo z Nejcem dobili svojega predstavnika med najboljšimi alpinisti, kar je potrdil tudi z uvrstitvijo v mladinsko alpinistično reprezentanco. Tako nadaljujemo svojo tradicijo, da imamo kljub malemu številu članov, po Sandri, Andreju, Mateju, spet svojega predstavnika med najboljšimi.

Novi moči oziroma novi plezalci prihajajo bolj počasi, pa vendar. Kot vedno je na klubu plezanje v hribih prepleteno s športnim plezanjem in tako se pričakuje, da bodo lanske šole športnega plezanja spodbudile tudi nekatere mlade, da se vključijo v alpinistično šolo, ki jo bomo predvidoma izpeljali v letošnjem letu. Sveža kri pa seveda vedno dobro dene. Novi obrazi, nove ideje, nov elan in nov veter v jadra.

Tudi na področju športnega plezanja nam je šlo kar dobro. Tu nam sicer v vseh letih še ni uspelo vzgojiti kakšnega plezalca, ki bi bil v samem

vrhu, smo pa že imeli svoje člane med reprezentanti v mlajših kategorijah in z Aljažem Motohom smo zopet blizu. V tem letu smo se kar veliko pogovarjali, kako spraviti nivo športnega plezanja višje in tako tudi že naredili predlog male reorganizacije načina dela, ki smo ga uvedli z novim letom. Časi nam sicer niso najbolj naklonjeni, saj za delovanje kluba od občine dobivamo več kot polovico manj sredstev, kot v preteklih letih. Vseeno pa se nismo ustrašili, saj smo se na to pripravili z varčevanjem v preteklem obdobju in takoj uvedli še določene ukrepe za racionalizacijo poslovanja in dela kluba. Sem pa vesel, da so vsi tisti, ki delajo z mladimi, razumeli situacijo in pokazali res veliko volje in entuziazma za delo.

Vse klubske akcije, kot je tradicionalni obisk Dalmacije za prvi maj, tabora v Paklenici v juniju in oktobru ter jesenski Osp, pa tudi tradicionalno srečanje vseh plezalcev kluba v božičnem času, so odlično uspele. Udeležencev je vsako leto več in vsi se o skupnem druženju lahko le pozitivno izrazimo.

V svojem pisanju pa bi rad poudaril še eno posebnost našega kluba, in sicer da velik del našega članstva tvorijo mlade družine z majhnimi otroki. V veliko veselje nam je lahko to, da kljub temu, da so majhni otroci seveda velika obveznost, sami ne spreminjajo svojega načina življenja in se še vseeno aktivno vključujejo v delo kluba. Kot zanimivost pa lahko napovem, da bomo v novi sezoni skušali izpeljati družinski plezalni tabor.

Za zaključek sem si prihranil dogodek, ki mi je potrdil, da se spleča truditi in delati na našem klubu. To je bilo naše predbožično plezalsko srečanje, kjer smo se zbrali skoraj vsi člani kluba, starši otrok, ki plezajo, in še kdo. Vzdušje na srečanju se je stopnjevalo. Plezali smo vsi: od najmlajših, malo večjih, do najstarejših članov. Vsi smo bili veseli, razigrani, se spodbujali in med sabo tekmovali. Malo pred zaključkom tekmovalnega dela pa se je zgodila nesreča, ko je Katja v žaru borbe z vrha smeri padla na blazine in si zlomila roko. Vsi smo bili šokirani, nekateri tudi prestrašeni. Kljub temu pa smo, čeprav v tišini, takoj stopili skupaj, poskrbeli najprej za Katjo, da je bila hitro pripeljana v bolnišnico, nato pa opravili vse potrebno še v telovadnici. Največ pa nam o tem dogodku povedo naslednje besede, ki sta jih Nejc in Katja strnila po dogodku

Nejc piše:

»Dragi plezalski prijatelji!

Po »koncu sveta« je bilo potrebno malo strniti vrste in zbrati misli, primanjkovalo je časa za objavo ... zdaj pa je le-ta napočil. Z rahlo časovno distanco lahko sedaj pogledamo nazaj na dogodek, na katerem smo se množično zbrali, družili in plezali, in napravimo nek smiseln rezime.

Najprej bi se rad zahvalil vsem, ki ste prišli plezat ali zgolj navijati, spodbujati, gledati naše tradicionalno že 3. božično-novoletno druženje zapovrstjo. Menim, da ste se imeli dobro in vam ni bilo dolgčas. Po moji oceni je bilo letošnje srečanje, kljub nesrečnemu zaključku, najboljšo do sedaj. Seveda vas že zdaj pozivam h kritiki, tako pozitivni kot negativni, da stvar napravimo še boljšo v prihodnje. Brez zadržkov, obrnite se name. Hvaležen vam bom.

Pod drugo točko gre zahvala vsem pridnim rokam, ki so kakorkoli pripomogle pri organizaciji in delu v okviru dogodka, ki je nedvomno prerasel v dokaj množičnega. Na srečanju se je v dvorani zamenjalo krepko preko 100 ljudi, na kar smo lahko ponosni. Hvala vsem, ki ste pomagali pri pripravi balvanskih problemov in nato prizorišča, posebna hvala Dedku Mrazu, ki je poleg daril pripeljal tudi ozvočenje, hvala inštruktorjem in mentorjem, ki so poskrbeli za plezanje krožkarjev, hvala predsedniku, ki je poskrbel za kup stvari, da je vse skupaj lažje steklo itn. Hvala tudi vsem fotografom, ki so dogodek dobro sprejeli in ustvarjali umetnine vse popoldne in zvečer. Mimogrede, na spletni strani je Sandra že objavila galerijo svojih slik, na spletnem portalu rtslo.si pa je novinar Goran Rovani prav tako pripravil prispevek

obogaten s številnimi fotografijami. Na lokalni televiziji si bo v prihodnjih dneh (morda že danes, ne vem) mogoče ogledati video prispevek o dogajanju na našem druženju. Žal se je čisto ob koncu pripetila precej nesrečna situacija. Z vrha zadnjega finalnega balvanskega problema je nerodo strmoglavila naša super aktivna inštruktorica Katja Krejan in si zlomila roko. Vsi precej šokirani smo uspeli zbrati le energijo za pospravljanje, ob neljubem dogodku ni bilo pravih besed za slovo. Prav zato se tudi oglašam: da se zahvalim za udeležbo in pomoč, povem, da je Katja v redu in že od nedelje okreva v domači oskrbi, vam rečem nasvidenje morda že prihodnje leto ... Skratka, žal zelo nesrečen zaključek sicer super prireditve. Vsem prestrašenim še spodbuda, da plezanje še vedno ostaja relativno varen šport in so takšni dogodki res izjemni. Pri vseh aktivnostih moramo žal računati tudi s takšnimi primeri in srečni smo lahko, če se jim izognemo. Katji seveda želimo čim prejšnje okrevanje in nadaljnjo pot brez nezgod. Vsem ostalim prav tako.«

Katja kot odgovor na Nejčevo pisanje napiše:

»Pozdravljeni vsi pakovci in pakovke! Po prebiranju Nejčevega maila sem se odločila, da se tudi sama javim in vsem, ki ste mi po nesrečnem in štorastem padcu takoj priskočili na pomoč, lepo in iz srca zahvalim. Tako, da resnična hvala, hvala, hvala ... Hvala za tolaženje, hvala za vsak stisk roke, za obkladke, hvala za vsako spodbudno izrečeno besedo, hvala za klic reševalcem, obvestilo mojim najbližjim, hvala za spremstvo v Brežice, ... resnična HVALA za vse, vsem. Predvsem pa bi se rada zahvalila Gorazdu,

Sandri in Nejcu, ki mi stojite ob strani. Resnično tisočkrat in še več hvala. Zaradi vas mi je bilo veliko lažje prestajati bolečine. Da pa prestrašeni le ne boste več prestrašeni bi rada dodala še eno stvar, ki jo je omenil tudi Nejc. Plezanje je lep in relativno varen šport. Je enako varen šport kot kateri koli drugi. Namreč: zlomi in poškodbe se dogajajo tudi drugje (Petra Majdič, smučarke, nogomet, ...). Zavedati se moramo dejstva, da sem plezala tisti dan že dolgo nad svojimi zmogljivostmi. Do tega dne nisem veliko plezala, nisem se pripravljala, dala pa sem res vse od sebe, zadnje atome svojih moči

in energije ... Vztrajnost, energija, adrenalin, ki zamegli strah in razum, plezanje na vse ali nič, na vrh ali padec, močna volja, ki pa tokrat ni bila toliko pametna, kot bi lahko mislili, ... Namreč, če plezaš/športaš nad svojimi zmogljivostmi, če daš vse od sebe, če pretiravaš, nisi pozoren na opozorila, ki ti jih daje tvoje telo, pa se kaj hitro zgodi tisto, česar ne pričakuješ in si ne želiš.

Vendar pa se je potrebno hitro sprijazniti z dejstvom, da se v življenju marsikaj lahko zgodi oz. se dogaja. Življenje gre naprej. Iz vsake napake se lahko nekaj koristnega naučimo in smo hvaležni, da se nam je to zgodilo. Sama sem hvaležna. Zaradi nesrečnega padca sem spoznala milijon stvari, ki jih sicer ne bi. Spoznala sem, da ste (smo) PAKovci ljudje, ki, ko je treba, znamo stopiti skupaj, znamo delovati po načelu: vsi za enega, eden za vse, znamo si stati ob strani in se tolažiti, znamo izpeljati fantastičen dogodek. Namreč to druženje je bilo fenomenalno, svetovno, neprecenljivo. Meni osebno je bilo zelo všeč in zaradi vsega vloženega truda in krasno izpeljanega dogodka mi je zelo žal, da se je končalo tako, kot se je. Samo želim si, da bi drugo leto dogodek ponovili v takšnem in še večjem številu, seveda pa brez nesrečnih padcev in poškodb. Skratka - plezanje je lep šport. Sploh če se z njim ukvarjaš rekreativno, če ne pretiravaš, ubogaš svoje telo in ravnaš po predpisih in varnostnih načelih, ki se jih naučimo v šolah plezanja. PAKovci pa smo super ljudje, ki, če stopimo skupaj, smo nepremagljivi in neprecenljivi.

Zato naj bo leto, ki prihaja, uspešno, zdravo, polno vzponov, polno uspešno preplezanih smeri, veselih obrazov, zanimivih dogodkov,

dobro izpeljanih taborov, uspešno tudi na športno-tekmovalnem področju, predvsem pa stopimo skupaj in naredimo plezanje še bolj zanimivo in atraktivno tudi v Posavju.»

Tem besedam nimam več veliko dodati. Le da sem ponosen, da lahko vodim tak klub in da me ni strah za njegovo prihodnost.

Predsednik PAK:
Gorazd Pozvek

POSAVSKI ALPINIZEM V ALPINISTIČNI SEZONI 2011/2012

Splošna ocena

Alpinistična sezona, ki smo jo začeli decembra 2011 in končali novembra 2012, je bila dobra. Vzponi so bili enakomerno razporejeni čez vse leto, kar priča o aktivnosti članov v vseh letnih časih in vseh zvrsteh alpinizma. Še pomembneje je, da je sezona minila brez posebnih pretresov ali nezgod. Kakšna praska pa je tako ali tako sestavni del borbe v gorah.

V spletno aplikacijo Knjiga vzponov smo vnesli do sedaj rekordno število alpinističnih vzponov, ki pa vključujejo tudi pakleniške podvige in krajše slapove ter nekatere navrtane smeri. A če nismo preveč pikolovski, moramo biti s številko 185 za-

dovoljni. Poleg tega pa je veliko vzponov ostalo tudi svetu skrito. Takšnih je vsaj 80. S prvimi vzponi se lahko pohvalijo tudi začetniki v plezalnih šolah, ki so nekateri že izkusili globine velike Osapske stene, Paklenice in Prisojnika.

Aktivnosti torej ni manjkalo in lahko smo zelo veseli, da smo v kvantitativnem vzponu. K tej beri znova seveda največ prinaša Rok Levičar. Že v lanskem biltenu sem mu namenil precej pohvalnih stavkov, letos pa je svojo statistiko še izboljšal. Preko 70 vzponov je dosežek, ki mu na klubu že dolgo ni para. Dodal bi le še željo, da bi se Rok s svojo aktivnostjo kdaj preselil bliže nam. Ponosni smo na šopek aktivnih deklet, med katerimi je minulo leto prednjačila še

niti ne tečajnica Tanja Tušek, po porodu se je vrnila inštruktorica Sandra Voglar, s spodobnimi dosežki v ženskih navezah se je izkazala Jerca Miklič, pestro bero pa je nabrala tudi Romana Zorko. Med veterani gre posebna pohvala Arnu Koštomaju in Gorazdu Pozveku, ki sta neprekinjeno aktivna že več desetletij. Izpostaviti velja še povratnika Petra Sotelška, ki je do konca leta zbral lepo število solidnih vzponov.

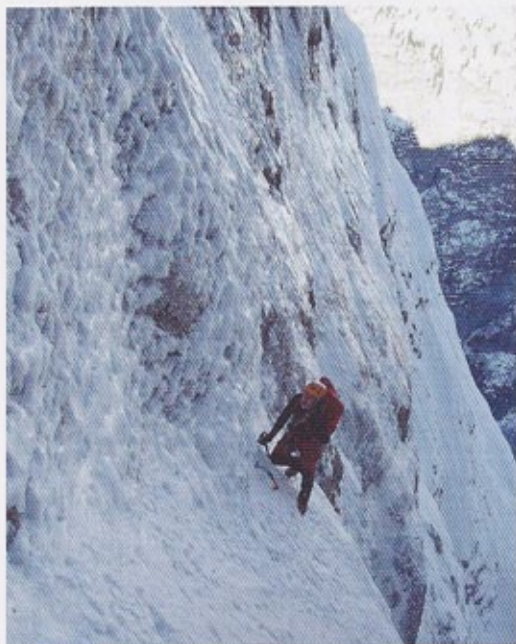
Na turni smuki

S težjimi smermi se že nekaj let spogleduje Nejc Pozvek, ki je bil na podlagi dobrih sezon v zadnjih letih izbran v Slovensko mladinsko alpinistično reprezentanco (SMAR). Lansko zimo se je izpostavil s solo vzponi v številnih slapovih Logarske doline ter preplezanimi klasičnim peticami: Katarza, Vikijeva sveča in Stiriofobija. Poleti pa je vzpone opravljal s soplezalci iz SMAR ter

Andrejem Grmovškom. S slednjim sta med prvimi ponovila Chimero verticale v Civetti (z izstopno varianto) in kot prva Hot line v Križevniku, obe z oceno IX-. Med boljše vzpone minulega leta Nejc uvršča še Stargate v Mont Qualidu z Luko Stražarjem in Črno mačko v Vežici s Tadejem Krišeljem.

Potek sezone

Sezono so pristopniki na vrhove začeli že v decembru 2011. Razmere za plezanje so bile slabe, nekaj snega pa je omogočalo turno smuko z obilo škrtanja pod smučmi. Za dobro smuko je bilo potrebno vso zimo zahajati k severnim sosedom, kar je predsem domena najaktivnejšega turnega smučarja Franca Škvarča. Ob izteku leta sta srečo v Kalškem grebenu poizkušala tudi zimska mačka Matej Zorko in Marko Levičar, a iztržila le Najlon kratko.

V odmaknjeni steni Križevnika

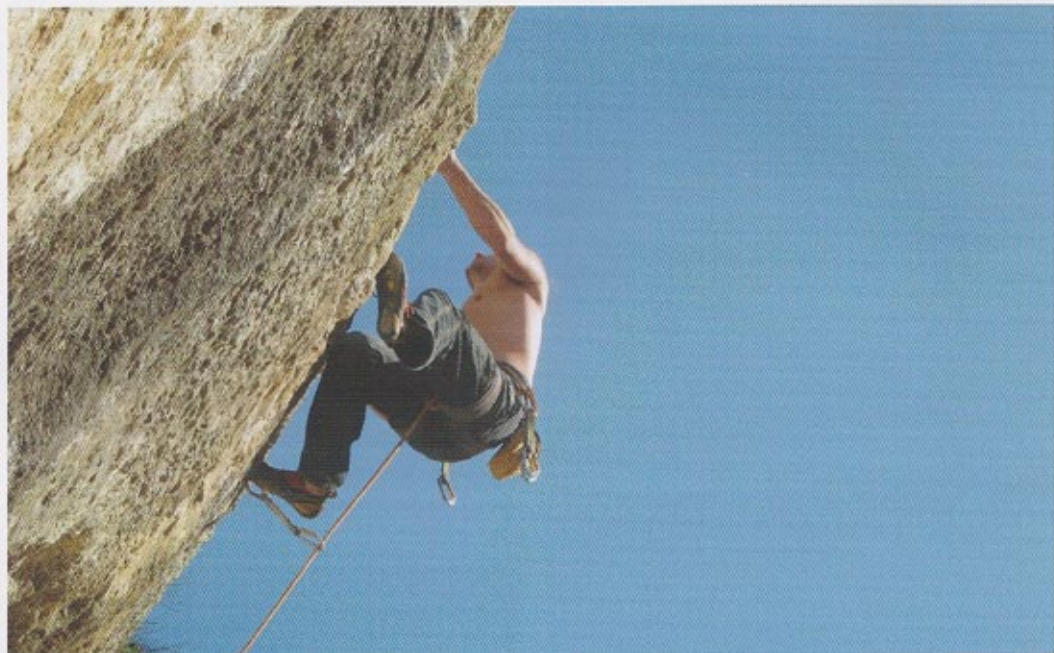
Z novim letom je smučič namazal Simon Poznič, mraz pa je v led okoval številne slapove in nekaj tednov trajajočo sezono lednega plezanja smo Posavci dobro izkoristili, tudi s plezanjem po domačih bohorskih slapovih. Vse tja do aprila je nato sledilo obdobje klasičnih grap in turnih smukov, zima pa je bila precej slaba za težje zimske vzpone. Dovolj volje za plezanje z golimi rokami pri negativnih temperaturah se v našem kolektivu ni našlo.

Pozna pomlad nas je hitro prelevila v skalne plezalce. Zelo dejavni smo bili na prvomajski skupni turi v Omišu, nato pa se preselili v domače in tuje stene. Hit sezone je bila nedvomno Klemenča peč, kjer je bilo za naše strani opravljenih desetine vzponov. Za prvo hribovsko šestico sta z Direktno v Štajerski Rinki že sredi junija poskrbela Peter in Tanja, Nejc pa je na enodnevnem prečanju Kamniško-Savinjskih Alp podelal še greben Skuta-Rinka in Zeleniške špice v sestopu.

Sledila je skupna tura v Paklenici, kjer nas je bilo skupaj s športnimi plezalci kar trideset. Dogajanje se je nato preselilo v severne stene Dolomitov, Ojstrico, Vežico, Rjavino, Debelo peč, Dolgi hrbet, Raduho ... Družinskega tabora Komisije za alpinizem v Italiji se je udeležila družina Zorko. V avgustu smo plezali v Triglavu, Križevniku, Marko prvič v velikih stenah Dolomitov, Mojstrovki, jesen pa nas je zvalila v topli Rotewand in naše nižje stene. Moška zasedba je oktobrski vikend zelo aktivno preživela v Paklenici, novembra pa smo sezono sklenili v že omenjeni Klemenči peči. Rok je oktobrski sneg celo izkoristil za zadnji turni smuk s Pece.

Načelnik alpinistične
sekcije PAK:
Nejc Pozvek

POSAVSKO ŠPORTNO PLEZANJE V LETU 2012

Za nami je leto sprememb, takih in drugačnih dosežkov. Moram priznati, da sem že dolgo v vlogi načelnice in mi zaradi aktivnosti z družino res zmanjkuje časa za delo v klubu. Vendar nekako v stilu: glupe prati sreča, je na klubski sceni veliko dobrih "stricev in tet", fantov in deklet, mlajših in starejših, ki od nekdaj kar dobro zastavljeno delo, že dobro vpeljano, tudi zelo dobro opravljajo, pomagajo, kolikor morejo. Krožek redno poteka, število otrok je več kot zadostno. Bolder v Krškem nikoli ne sameva. Kljub resnim pomislekom, debatam in potrebi po spremembi dela v sekciji, je delo tako rekoč nemoteno teklo tudi v preteklem letu.

Navkljub vsakoletnim pomislekom o pomanjkanju kadra, se ta neprestano širi

in izobražuje. Seveda je ob širini zastavljenih ciljev to normalno. Nekaj ljudi res da pokriva vsa področja delovanja, drugi se najdejo morda le v delu na krožku, tretji potrebujejo leto premora. Skoraj vsako leto na klubu izšolamo nove športne plezalce. Nekateri med njimi se odločijo za pot inštruktorja.

V letu 2012 smo tako dobili tri nove športne plezalce, spomladi pa pod vodstvom Nejc izpeljali kar dve začetni šoli športnega plezanja. Eno v matičnem klubu. Z izgradnjo nove stene v Brežicah pa je bila neizogibna šola tudi v tamkajšnjem društvu in tako smo z veseljem priskočili prijateljem na pomoč. Kar nekaj mlajših pripravnikov sedaj pridno pleza in nabira izkušnje za delo v njihovi sekciji. Ker sta se šoli pokriva-

li, je bil velik plus v tem, da smo hkrati izpeljali skupne ture, kjer so se tečajniki spoznali med seboj in nekateri navezali trajne stike.

V letu 2012 smo izobrazili 17 novih pripravnikov

Skupne ture so bile tudi v Omiš, Paklenico in jesenska v Osp. Radi smo bili ob morju. Toplota, vonj, čvrsta skala, zabavni večeri na plaži, morda šilce rujnega? Polni energije po preplezanih smereh so se mladi, družine in inštruktorji vračali domov z nasmehom na obrazu.

Taka srečanja vsekakor pripomorejo k napredku tako v glavi, prstih, posledično tudi pri rezultatih. Ker so pridno obiskovali tudi plezališča preko leta, so naši tekmovalci pod vodstvom Nejca, premaknili zgornjo preplezano mejo do ocene 7b. Katjina skupinica deklet in fant je uspela preplezati smeri do težavnosti 6b. Da jim je bilo spo-

znavanje z novimi oprimki na tekmah lažje, so obiskovali tudi steno v Brežicah in Zagrebu, dekleta so spoznala tudi sevniško steno.

V obeh klubskih ekipah je bilo čutiti prijateljski duh med trenerji in otroci. Spodbude in pridno obiskovanje treningov so pogoj za boljše rezultate. To se je pokazalo na rezultatih otrok na vseh tekmovanjih. Pri fantih je tako na državnem prvenstvu kot v Vzhodni ligi prednjačil in nas razveseljeval Aljaž Motoh. Nabral je kar nekaj tretjih mest, eno drugo in v Ribnici tudi zmagal. Dosegel pa je tudi 3. mesto na državnem prvenstvu za osnovnošolce. V Vzhodni ligi se je izkazala tudi Lara Zupanc in dosegla dvakrat tretje mesto, enkrat celo zmagala.

Na treningu v Zagrebu

Vsi otroci, tako krožkarji kot obe ekipi, pa so imeli priložnost pomeriti se med seboj na občinskem prvenstvu, ki se bo morda v prihodnosti preimenovalo v Posavsko prvenstvo za osnovnošolce. Dejavnost se je v preteklem letu namreč razširila. Ponovno plezajo tudi otroci v Sevnici. Krožek se odvija tudi v Artičah in na novi steni v Brežicah. Tako se lahko že v letošnjem letu morda nadejamo medobčinskega prvenstva za posavske osnovnošolce. Tekme se vedno udeležijo tudi naši najmlajši – vrtičkarji. Za svoj trud so prav vsi poplačani s klubskimi diplomami in pohvalami. Tekmovanje je vedno motivacija za še boljše delo in rednejšo udeležbo na krožku. V prihodnje se bomo inštruktorji potrudili in v delo z mladimi vnesli tudi nove vsebine.

Leto smo športni plezalci skupaj z alpinisti zaključili na tokrat že tretjem klubskem novoletnem balvanskem srečanju v Brestanici. Moram priznati, da je stvar postala kar množična. Plezalo in »zategovalo probleme« je čez trideset sodelujočih. To pa je že konkurenca! Organizacija je odlično potekala, vzdušje med gledalci je bilo vroče. Ni manjkalo ne fotografov ne snemalcev. Konkurenca je bila huda, sploh, ko sta se pomerili trenerka in varovanka. Da je bila Katja v tekmovalnih vodah in da ta duh v njej še vre, je dokazala z borbo v finalu. Na žalost je bil zaključek z grenkim priokusom, vendar ob letu osorej se vidimo ponovno.

Včasih pobegnem in malo pretegnem mišice na bolderju. Letos me je presenetilo, saj se je zgodilo, da smo v terminu za odrasle, plezale samo ženske. Super! Že drugič so me presenetili neznani obrazi,

vendar so plezalci in plezalka zelo dobro plezali. Verjetno posledica moje odsotnosti tako v šolah športnega plezanja kot na treningih. Ker sem imela poleti cilj plezati v hribih, sem bila spomladi pogosto v Armeškem. Hvala Tanji in Jerci. Toda izbriti si plezanje v lažjih smereh, je bilo nekajkrat kar naporno. Tudi v Armeškem je bila res gneča. Interes po plezanju se širi, zato bomo na klubu še imeli šole za začetnike.

Ženski podmladek PAK

Verjetno se bo pokazal interes tudi za nadaljevalne šole. Vsekakor pa je bilo in še bo lepo organizirati skupne ture, saj se krog plezalcev širi, želja po plezanju pa, ko vzcveti, težko ugasne. Prijetna druženja z enako mislečimi prijatelji so danes že kar nuja in potreba ob vsej poplavi virtualnih pripomočkov. Le zamenjajmo jih z magnezijo in plezalniki. Je bolj zdravo in dobro za osebnostno rast.

Načelnica športnoplezalne
sekcije PAK:
Aleksandra Voglar

MLADI O PLEZANJU IN GORAH

V gore

Matija med osvajanjem Triglava.

Z mamo in stricem Mikijem smo poleti šli na Brano in Triglav. Z mamo pa sva šla na Storžič. Mami si je na poti s Storžiča proti avtu zvila gleženj, ker je nisem poslušal in je dobila živčni zlom. In še nekaj. Mami se je doma komaj rešila Vilija! HA, HA, HA!!! Čez en teden smo šli na Triglav. Ko smo po Tominškovi poti prišli do Triglavskih podov, je mami iz nahrbtnika potegnila olive v vrečki. Bile so res ogabne. Na Kredarici smo prespali. Zjutraj je pihal močan veter, ki nas je ponesel na Triglav. V steni sem opazil ogromno markacijo. Res sem bil vesel, ko sem stal na vrhu. Na Triglavu me je stric Miki zaprl v Aljažev stolp. Pot nazaj za Cmirom pa je bila dolga in lepa. Pozno popoldan sem res utrujen padel v avto.

Matija Bedrač

Poškodba me ne ustavi

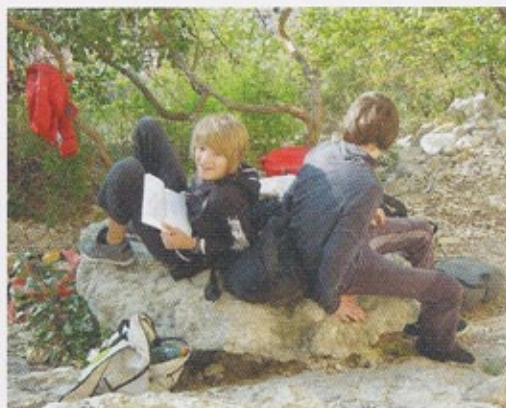

Lansko leto me je trenirala Katja. Trenin-ge smo imeli štirikrat na teden, dvakrat

v Brestanici in dvakrat v Krškem. Trenirala sem z Živo, Laro, Lejo in Jakobom. Udeležila sem se tudi Vzhodne lige in državnega prvenstva. Zelo rada sem hodila na treninge. Če je bilo lepo vreme, nas je Katja peljala na plezanje v skalo. Konec decembra sem padla s plezalne stene med blazine in si zvila gleženj, tako da sem bila dva tedna na berglah. Zaradi poškodbe se nisem udeležila božično-novoletne tekme in treninge začela šele februarja. Letos treniram pri Nejcu in upam na dobre dosežke v skali in na tekmah.

Urška Sagernik

Child in time

Med poletnimi počitnicami je bilo veliko časa za treninge v naravi, v armeški skali. Treningi so potekali normalno, dokler je bila moja naloga, da preplezam eno težjih smeri v Armeškem, Child in time. Smeri med nami, ki treniramo skupaj, še ni pre-

plezal nihče. To je ravna plata, ki se proti vrhu malo prevesi, vendar ta previs ne igra večje vloge pri težavnosti. »Opremljena« je z zelo majhnimi stiskači in zahteva kar natančno uporabo nog ter moč v prstih. Smer sem na začetku opazoval le od daleč. Iz dneva v dan pa sem se ji začel vse bolj posvečati. Prvi poizkus je bil na tope rope in seveda neuspešen, najtežji problem v njej je v sredini in pod vrhom. Stopi so zelo redki in za marsikoga neuporabni. Večini je smer problematična zaradi njene ravne površine, redkih stopov in preciznosti stopanja nanje. Smer sem nekajkrat poizkusil preplezati tudi naprej, vendar se pri detajlih nisem dovolj opogumil. Čez več tednov sem pol smeri preplezal naprej, vendar me je zmeraj pred koncem zmanjkalo in sem obsedel na štriku. Nekega dne, ko smo se v Armeškem ogrevali, sem se kar na enkrat odločil: »Dej, grem zej js to splezat.« Pred začetkom sem si še na hitro ogrel roke in začel s plezanjem. Prvi detajl sem kar neverjetno lahko preplezal, še spomnim se ne, kako mi je to uspelo. Preplezal sem do drugega detajla, nekajkrat globoko vdihnil, se umiril, otresel roke, namočil v magnezij in začel na vso moč stiskati do konca smeri. Uspešno sem preplezal do vrha, seveda s predznanjem o težavnosti. To je bila moja prva smer z oceno 7a in res sem bil zelo zadovoljen in vesel, a tudi navit. Smer se mi je vtisnila v spomin in jo vedno zelo rad preplezam, ko obiščem Armeško.

Jaka Pinterič

Na tekmi v Kranju

14. 4. 2012 je bil dan, ko se je v Kranju odvijalo 18. osnovnošolsko prvenstvo v športnem plezanju. Zjutraj sem se zbudil precej živčen, a pripravljen na dober uspeh. Pojedel sem zajtrk in že smo ati, brat Klemen in trener Ambrož krenili na tekmo v Kranj. Imel sem visoka pričakovanja in čutil sem, da mi bo uspelo priti na stopničke. Vožnja je bila dolga in malo dolgočasna, po skoraj dveh urah pa smo prispeli na cilj. Prišli smo v dvorano in na štartni listi sem opazil, da plezam med prvimi. Začel sem se ogrevati. Najprej sem malo tekkel, da sem se segrel, nato sem naredil vse vaje, da sem se dobro razmigel. Po ogrevanju sem odšel v ogrevalno cono, kjer sem plezal, a narahlo, da se ne bi preveč utrudil za nastop. Odšel sem pod steno, kjer sva z Ambrožem dobro pogledala smer. Preučila sva vse detajle in razmislila, kako se je potrebno gibati

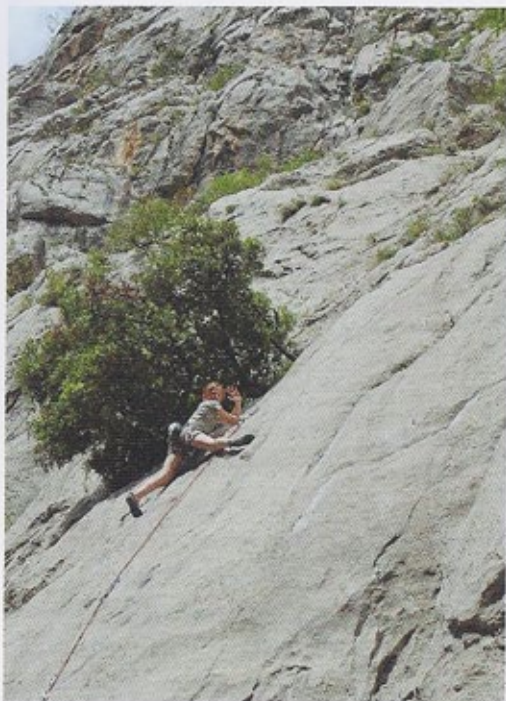
v steni. Vedel sem, da je smer zahtevna in se bom moral zelo potruditi za dober rezultat. Napočil je čas, ko sem moral pokazati vse svoje plezalsko znanje. Zbral sem se in še enkrat ponovil smer. Začel sem plezati počasi in natančno. Prvi del smeri je bil preprost, drugega so nam pa kar zasolili. Okoli mene so bili sami minimalci in muse. Ko sem prestavljal noge z gladke tvorine v obliki piramide, sem zdrsnil in končal s plezanjem. Bil sem malo razočaran, saj sem vedel, da bi lahko prišel do vrha, a kot že nekajkrat, sem tudi tokrat storil napako. Bilo je zelo napeto, ko sem opazoval še druge plezalce. Poznal sem vse tiste, ki so bili moji največji konkurenti in le dvema je uspelo, da sta me prehitela. Ko sem se zavedal, da sem osvojil tretje mesto, sem bil zelo vesel. Vsi smo bili veseli uspeha, toda verjetno sem bil najbolj zadovoljen jaz.

V drugem delu sezone sem imel še državno prvenstvo, na katerem sem hotel biti v skupnem seštevku na 3. mestu, a mi to žal ni uspelo. Na vsaki tekmi sem naredil napako in prehitro končal nastop. 3. mesto sem osvojil le enkrat, 4. mesto sem osvojil trikrat in 5. mesto dvakrat. Bil sem razočaran, saj je to zadostovalo le za 6. mesto v skupni razvrstitvi.

Za sezono 2013 sem si zadal res visoke cilje, toda vsi so v okviru mojih trenutnih sposobnosti in vem, da sem jih sposoben doseči. Upam, da mi jih bo s pomočjo kluba, pri čemer imam v mislih predvsem kvalitetne treninge, in moje volje, uspelo doseči. Pri vsem tem pa bom potreboval tudi nekaj plezalne sreče.

Aljaž Motoh

Moje plezalno leto

Leto 2012 je bilo zame uspešno. Na tekmah Vzhodne lige sem pristala skupno na 2. mestu, kar je bilo odlično glede na to, da sem bila na tekmah prvič. Z rezultati s tekom sem zadovoljna, razen z rezultatom iz Grosupljega, kjer bi lahko prišla malce dlje. Udeležila sem se tudi državnega prvenstva, s katerim sem prav tako zadovoljna. Tam je bila konkurenca veliko močnejša, zato se je bilo veliko teže prebiti naprej. Zadnja tekma je bila balvanska, na kateri sem bila prav tako prvič. Bila mi je zelo všeč. Letos bo takšna tekma tudi v Vzhodni ligi. Prav tako bo tekma v Brežicah, kar je zelo dobro, ker poznamo steno. Za konec leta je bilo v Brestanici tudi druženje ob balvanskih izzivih. Bilo je odlično, balvani

so bili izvirni in ravno prav težki, na žalost pa se je tekma nesrečno končala. Naša trenerka je padla s superfinalnega balvana in si zlomila roko. Zdaj je z njo vse v redu, le plezati in poučevati še nekaj časa ne bo mogla, zato so naši skupini dodelili novega trenerja. Zdaj treniramo s fanti, naš novi trener pa je Nejc. Treningi so mi zelo všeč, čeprav zdaj še ne plezamo veliko. Za enkrat delamo na vzdržljivosti, koordinaciji in gibljivosti. V brestaniški telovadnici imamo različne poligone, v Krškem v MC-ju pa imamo na voljo velikooo stopnic, na katerih delamo poskoke vseh vrst. S fanti se še kar dobro razumemo. Tudi Nejc je zelo dober trener, vaje zna zelo dobro pokazati na lažji in zanimivejši način. Ker sem najmlajša, bom letos v Vzhodni ligi sama in zaradi državnega prvenstva v močnejši skupini. Tudi to leto pričakujem uvrstitev med prvih petnajst, vendar bom morala veliko in pridno trenirati, da bi uresničila svoj cilj. Glede državnega prvenstva zaenkrat še nisem prepričana, če bi šla ali ne, vendar imam še nekaj časa za odločitev. Upam tudi, da bodo letos spet organizirani tabori v Paklenici, Omišu, Kotečniku ... Lani sem bila na dveh in mi je bilo zelo všeč. Prvi je bil v Omišu, drugi pa v Paklenici. V obeh smo se imeli odlično in bi se ju rada še udeležila. Letos bomo večkrat obiskovali tudi naravna plezališča. V Armeškem sem si zadala preplezati Malega princa z oceno 6b. Moja najvišja preplezana ocena je prav tako 6b, in sicer je to Blody Mary v Paklenici. Upam, da bo to leto še uspešnejše, tako zame kot za druge.

Lara Zupanc

Božično-novoletno srečanje plezalcev

Kaj naj napišem za Bilten? To je bilo veliko vprašanje. Nisem imela nobene pametne zamisli, zato sem se odločila, da bom pisala o novoletnem druženju, ki smo ga imeli v telovadnici OŠ Brestanica.

Tekmovalci smo se zbrali okoli četrte ure popoldne. Začeli smo s tekom, potem pa smo se ogreli. Ves čas nas je spremljala glasba. Po ogrevanju smo počakali, da so bile smeri popolne in se razvrstili po starostnih skupinah. Ob začetku sem imela malo treme, vendar sem se kasneje bolj ali manj sprostita. Smeri so bile pripravljene, tekmovalci smo bili ogreti in napočil je čas,

da začnemo s plezanjem. To je bila balvanska tekma. Plezali smo krajše smeri, z manj grifi in nismo bili navezani. Pod smermi so bile zložene blazine. Ker ta tekma ni bila moja prva balvanska tekma, nisem imela velikih težav. Trener nam je razložil pravila plezanja balvanov, nato pa smo končno začeli s plezanjem. Smeri niso bile pretežke. Vsaka je imela svoje ime, največkrat so bila to imena živali. Imeli smo 3 poskuse na eni smeri. Plezala sem kar uspešno, kot tudi drugi tekmovalci v moji skupini. Po končanem osnovnošolskem tekmovanju nas je obiskal tudi Dedek Mraz, ki nam je podaril majhna darilca. Mlajši otroci so se nato poslovili in odšli. Sledilo je tekmovanje rekreativcev, na katerega se je lahko prijavil kdorkoli. Tudi to tekmovanje se je končalo super. Sedaj pa je prišel na vrsto še vrhunec večera – finale. Nastopila so 4 dekleta in 5 fantov. Imeli so težke balvane, ki so se končali že kar visoko. Takrat sem bila samo gledalka. Prizorišče je bilo lepo osvetljeno. Vse je bilo popolno, dokler ... dokler ni prišlo do hudega padca moje trenerke. Bilo je grozno, ljudje so odhajali in tako se je tekma končala. Tak padec bi se lahko zgodil marsikomu. Malce nepredvidnosti in se že zgodi. Vendar se je vse lepo izteklo in upam, da se bomo, kljub temu žalostnemu dogodku, tekme z veseljem spominjali in naslednje leto ponovno tekmovali.

Sedaj pa vas vabim, da še sami poskusite plezati, saj vam ne bo žal.

Lea Mahne

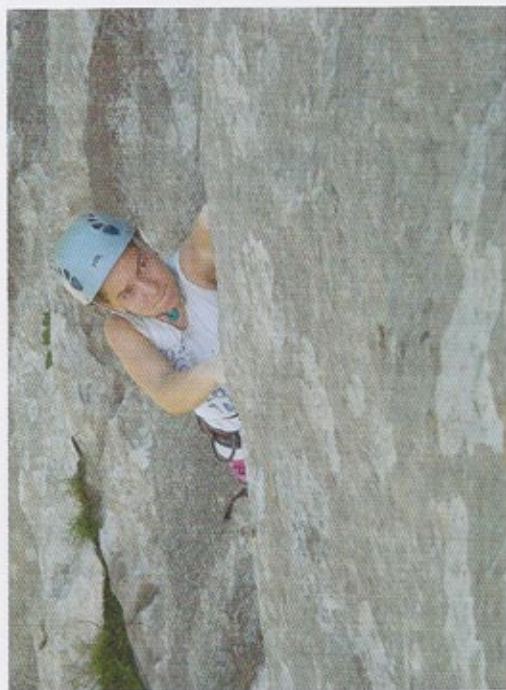
Srednješolsko prvenstvo v Ljubljani

V četrtek zjutraj smo se z Jako in profesorjem športne vzgoje odpravili proti Ljubljani. Ker je bila to zame prva srednješolska tekma, sem bil še posebej živčen. Pot je trajala zelo dolgo, čeprav smo se peljali po avtocesti. Ko smo prispeli, smo se odpravili v izolacijsko cono in tam sem opazil, da je konkurenca huda. Takoj sem se ogrel in začel s plezanjem na mali ogrevalni steni, ki po mojih merilih niti ni bila tako majhna. Ko je bil čas za ogled smeri, sva si jo z Jako poskušala čim bolj ogledati in poizkusila skupaj najti detajle in varna mesta za vpenjanje. Ko smo končali z ogledom, smo odšli nazaj v izolacijsko cono. Še enkrat sem naredil par gibov na steni, da sem se raztegnil in skoncentriral na smer. Sotekmovalci so počasi zapuščali cono. Pred mano je bil na vrsti še Jaka in nekaj tekmovalcev za njim. Kmalu zatem pa so poklicali tudi mene. Odšel sem do drugih tekmovalcev, ki

so sedeli na klopi in prisedel. Počakal sem, da se je tekmovalec pred mano privezal na vrv in se pripravil za svoje plezanje. Za tem sem bil na vrsti jaz, da se privežem in pripravim. Ko sem stopil pred steno, sem si še enkrat ponovil zaporedje gibov in nato pričel s plezanjem. Prvi lažji detajl sem z lahkoto preplezal. Kmalu za tem je sledil težji detajl, pred katerim sem se skušal spočiti in ga splezati čim bolj spočit. Uspel sem v drugem detajlu, a mi je pobral veliko moči. Padel sem nekje na polovici stene, pod manjšim previsom. Varovalec me je spustil na tla, da sem se lahko odvezal. Odšel sem v cono, kjer sem imel obleke in vso drugo opremo. Hitro sem se preoblekel in šel v dvorano, kjer sta me čakala Jaka in profesor. Počasi smo se odpravili k avtu in odpeljali. Peljali smo se eno uro in pol ter kmalu prispeli v Krško. Pešačil sem do glavne avtobusne postaje in se z avtobusom odpeljal domov.

Rok Molan

Na treningih in tekmovanjih

Prejšnje leto smo imeli treninge v Krškem ob ponedeljkih in petkih od 16. do 18. ure in v Brestanici od 16.30 do 18. ure. Občasno smo imeli trening tudi v Brežicah. Tam je bilo zabavno, saj imajo višjo steno kot v Brestanici. Pred novim letom nas je naša trenerka Katja odpeljala tudi v Sevnico. Lea, Lara, Urška in jaz smo se peljale s Katjo, Jakoba pa smo pobrale v Sevnici. Jaz sem vedno imela najraje treninge ob petkih. Takrat smo plezali balvane in si jih tudi sami sestavljali. Bilo je zanimivo, saj smo sestavljali tudi takšne, ki jih je bilo skoraj nemogoče preplezati. Treningi pred tekmo so bili pa spet drugačni. Dan pred tekmovanjem nismo nikoli plezali, zato smo dve uri delali vaje za ogrevanje.

Spomladi in jeseni, ko so bili dnevi še topli, smo včasih šli tudi v Armeško. Tam sem prvič plezala v skali. Čeprav me je bilo na začetku malo strah, sem ga kaj hitro premagala.

Na treningih smo se vedno zabavali. Tako je bilo že leto naokoli in sledilo je balvanško druženje v Brestanici. Bilo je zabavno, vendar je prineslo tudi veliko spremembo za nas. Tam si je namreč naša trenerka Katja zlomila roko. Že pred novim leto nam je povedala, da nas bodo najverjetneje premešali s fanti in tako se je tudi zgodilo. Po novem letu smo začeli trenirati skupaj s fanti. Zamenjali so nam tudi trenerja; namesto Katje je sedaj naš trener Nejc. Pred začetkom treningov smo bile malo skeptične, vendar smo potem ugotovile, da je to zelo dobra ideja, saj se bomo še več naučile. Trenutno delamo več na kondiciji in manj plezamo, vendar je vseeno zanimivo.

Lani sem prvič tekmovala v Vzhodni ligi. Moja pričakovanja niso bila zelo visoka, vendar sem z uspehi zadovoljna. Moja najboljša uvrstitev je bila 8. mesto na zadnji tekmi v Grosupljem. V skupnem seštevku pa sem bila na 12. mestu. Lansko leto sem tekmovala še med mlajšimi deklicami z Laro in Urško, letos pa Urška in jaz že tekmujeva z Leo v kategoriji starejših deklic. Mojo prvo lansko tekmo sem si zelo zapomnila, saj sva z Urško ugotovili, da se najini starši poznajo in sva se začele več družiti. Te tekme ne bom nikoli pozabila, saj sva takrat z Urško postali dobri prijateljici.

Živa Bezjak

VTISI IZ TABOROV V OMIŠJU IN PAKLENICI

Na taboru v Omišu

Med prvomajskimi počitnicam smo se odpravili na plezalni tabor v Omiš. Vse dni smo plezali, razen srede. Bilo je super. V šotoru sem bila z Laro in Živo. Zraven naših šotorov je bila še ena plezalna skupina, ki je imela napeto vrv med drevesi. Po vrvi smo hodili in se zabavali. V sredo, na dan brez plezanja, smo morale same skuhati kosilo in Katja ni znala skuhati rižote, zato sta z Živo naredili »pocasto« rižoto, a je bila kljub temu dobra. En dan smo se odpravili v malo bolj oddaljeno plezališče, a ker je bilo vroče, smo se odpravili kopat, dokler se ni malo ohladilo. Bilo je super!

Urška Sagernik

To leto sem se udeležila dveh taborov. Prvi je bil v Omišu, drugi pa v Paklenici. Na obeh je bilo zelo zabavno, zato si želim, da bi bil kmalu spet kakšen. Čeprav smo bili v Omišu maja, je bilo takrat že zelo vroče. Vendar smo se vseeno vsak dan zabavali, igrali smo twister, hodili po vrvi ... Škoda je bilo samo to, da nismo bili vsi, ker kadar smo vsi, se imamo najboljše.

Že ko nam je Katja povedala, da bomo šli v tabor, smo se me že odločile, s kom bomo v šotoru, čeprav še nismo vedele, kam gremo. V Omišu smo bile v šotoru Urška, Lara in jaz. Čeprav je bila vožnja dolga, se je splačalo. Omiš je blizu Splita in en dan smo šli tudi v plezališče Marjan, ki je približno kilometer iz Splita. To plezališče

sem si izmed vseh najbolj zapomnila, saj je bilo tam zelo vroče. Čeprav je bil maj, smo si šli namočiti noge v morje, ki smo ga videli tudi iz plezališča. Nekateri so se tudi opogumili in zaplavali. To je bil moj prvi tabor in ko se je končal, smo se že začeli pogovarjati o drugem.

V plezališču Marjan

V Paklenico pa smo se odpravili med počitnicami, tako da je bilo takrat še bolj vroče. K sreči je bil kamp blizu morja in smo se lahko vsak dan kopali. Morje je bilo zelo prijetno. Paklenica je zelo zanimiva, saj ima veliko sektorjev. Plezati je bilo zelo zabavno, saj so bile nekatere smeri v senci zjutraj, nekatere pa popoldan.

Z obeh taborov imam samo dobre spomine, vendar sem si vseeno najbolj zapomnila »peklensko« vročino v Paklenici. Čez dan sem bila največ tri minute v šotoru, ker je bilo drugače prevroče. Ponoči pa zaradi vročine skoraj nisem spala. Ko me sedaj kdo vpraša, kateri tabor mi je bil bolj všeč, mu ne morem odgovoriti, saj sta mi bila oba po svoje všeč. Komaj čakam naslednji tabor in upam da bomo tokrat vsi.

Živa Bezjak

25. 6. 2012 smo se s PAK-om že zgodaj zjutraj odpravili na plezalni tabor v Paklenico. Kot nalašč smo bili že prvi dan slabe volje, saj so bili na cesti veliki zastoji in smo čakali 6 ur. Ko smo pozno popoldne prispeli, smo bili zelo utrujeni. Najprej smo nekaj pozobali, nato postavili šotor. Ko je padel mrak, sva se z Laro v spremstvu Žive, Tita in Kajetana odpravile na toplo Jadransko morje, kjer smo se malo osvežili. Po prihodu v tabor nas je že čakala večerja. Z užitkom smo pojedli in se odpravili »spat«. Prva noč je bila grozna. Bilo je strašansko vroče, poleg tega so nas toplo sprejeli tudi

komarji. Zbudili smo se dokaj zgodaj in se z veseljem odpravili v narodni park, kjer smo plezali. Ko smo prišli, smo bili osupli. Stene so bile ogromne in privlačne. Hitro smo zaplezali po njih. Po napornem otvoritvenem dnevu smo se zopet vrnili v tabor. Podoben dnevni urnik smo imeli tudi v naslednjih štirih dneh. Vsak dan smo hodili plezat, enkrat do dvakrat, nato smo se skopali v prijetno toplu morju in se igrali z žogo, kartali, se sprehajali, obrekovali ... Če povzamem: IMELI SMO SE SUPER.

Vsak dan smo se vlekli po plezalnih stenah in si nabirali moči in izkušnje. Plezala sem v paru z Laro, bila je dobra, potrpežljiva soplezalka. Plezale sva smeri težavnosti od 4a do 6a. Zadnji dan sem imela smolo, saj me je prijel krč v vratu in na žalost nisem mogla veliko plezati.

Plezanje v Paklenici mi je bilo zelo všeč, zato želim, da bi se še kdaj ponovilo.

Lea Mahne

Letos sem bila prvič na taboru. Za Paklenico sem že slišala, Omiš pa mi je bil neznan. No, pa začnimo pri slednjem. V Omiš in nazaj sem se pripeljala s Petrom in Tanjo, zraven mene pa je sedela moja trenerka Katja. Ko smo prispeli v kamp, smo se najprej dogovorili, kam bomo postavili šotore, nato pa smo se lotili dela. Ko so šotori že stali, smo se malce razpakirali, nato pa šli v plezališče Planovo. Ker je bil prvi dan, smo plezale smeri z nižjimi ocenami. Naslednji dan smo imeli jutranji tek in zajtrk, potem pa smo se z avtom odpravili v oddaljeno plezališče Marjan.

Taborniška večerja

Tam smo prav tako začeli z nižjimi ocenami – Pimi 4b in Glatka iluzija 5a. Nato smo se premaknili v smeri z malce težjimi ocenami – Bruno 5c, La Habanera 6a, Popaj 86 6a in Salvatore 6a+. Zadnje smeri smo se malce bale, ker je bila na koncu previsna, plezale pa smo v vodstvu. Na koncu nam je vseeno uspelo. Ker pa je bila ura že okrog treh, je postalo neznosno vroče in smo morali oditi iz plezališča na plažo. Seveda je bilo to zelo dobro, saj smo lahko šli v vodo. Žal nismo mogli plavati, ker nismo imeli kopalk, pa vendar se jih je nekaj opogumilo. Z Urško, Živo in Katjo smo se raje zmočile le malo čez kolena. Skupaj smo se sprehodile po plaži do velike skale. Me z Urško sva bili malce pred Živo in Katjo, ker sva imeli japonke, oni dve pa sta bili boski. Ker sva prej prispeli h skali, sva imeli »čast« prvi splezati nanjo. Ko sta prišli tudi Živa in Katja, smo se zamenjale, nato pa smo se počasi odpravile nazaj. Ko ni bilo več tako vroče, smo se, seveda peš, odpravile nazaj v plezališče, kjer smo odplezali še nekaj podobnih smeri ter se z avtom odpravili nazaj v kamp. Na poti v kamp smo se odpravili še v trgovino (Živa, Urška in jaz smo

počakale v avtu, Katja pa je šla z drugimi, ker ni bilo prostora), kjer sta Tanja in Peter kupila sestavine za palačinke, ki so bile za večerjo.

Naslednji dan smo imeli prosto. Igrali smo se Twister, Activity, Monopoly, karte ... Pri Twisterju so se nam pridružili še fantje, tako da je bilo še bolj zabavno. Sosedje so imeli napeto tudi vrv in so nam dovolili, da smo po njej hodili. Sama sem prišla do sredine, Aljaž je padel na približno istem mestu kot jaz, Roku ni šlo najbolje, najbolj uspešna pa sta bila Grega in Nejc. S prijateljicami smo igrale tudi Monopoly, pri katerem se nam je pozneje pridružil tudi Aljaž. Tako smo se ves dan lahko igrali, za kosilo pa sta nam Živa in Katja pripravile razkuhano rižoto.

Naslednja dva dneva smo odhajali v plezališče Babina Bara. Tam smo prvi dan splezali nekaj ne preveč težkih smeri: Zara 5c, Imberlani 5c, Baleša 5a, Prvi 5b, Vukojarac 5a. Zraven je bila tudi smer z oceno 6c. Poskusili so jo samo Aljaž, Rok in Katja. Peter se je navezal v drugo smer in splezal do vrha te smeri, da jim je lahko pomagal (jim svetoval, kam naj primejo in jih fotografiral). Najprej ni uspelo nikomur, pa čeprav so si pomagali s kompletom. Smer je bila težka samo na vrhu, kjer so bili zelo slabi grifi. Na koncu jo je uspelo splezati le Roku. Naslednji dan, ki je bil tudi zadnji, smo se zgodaj zbudili, pojedli zajtrk in se peš odpravili na grad. Ko smo prispeli na vrh, smo se poslikali in se odpravili nazaj v dolino. Tokrat smo šli po drugi poti, na kateri smo videli male zajčke. Prišli smo v mesto in si privoščili sladoled. Počasi smo se odpravili nazaj v kamp, potem pa smo

spet odšli v plezališče. Ta dan smo splezali največ smeri: Prvi 5b, Babilo 5c, Zorka 6a+, še enkrat Babilo, tokrat z vpenjanjem, Zara 5c, Imberlani 5c, Jaropas 5c, Hrca Štemer 6a, še enkrat Jaropas, vendar z vpenjanjem in na koncu še smer v kampu. Jaropasa sem se kar malce bala iti naprej, saj je bilo vrv težko potegniti na 33 metrov. Vendar pa je bil na vrhu čudovit razgled na bližnjo reko. V kampu smo se lotili pospravljanja šotorov, potem pa so se naše kratke počitnice na žalost končale. Na parkirišču v Krškem me je že čakala družina.

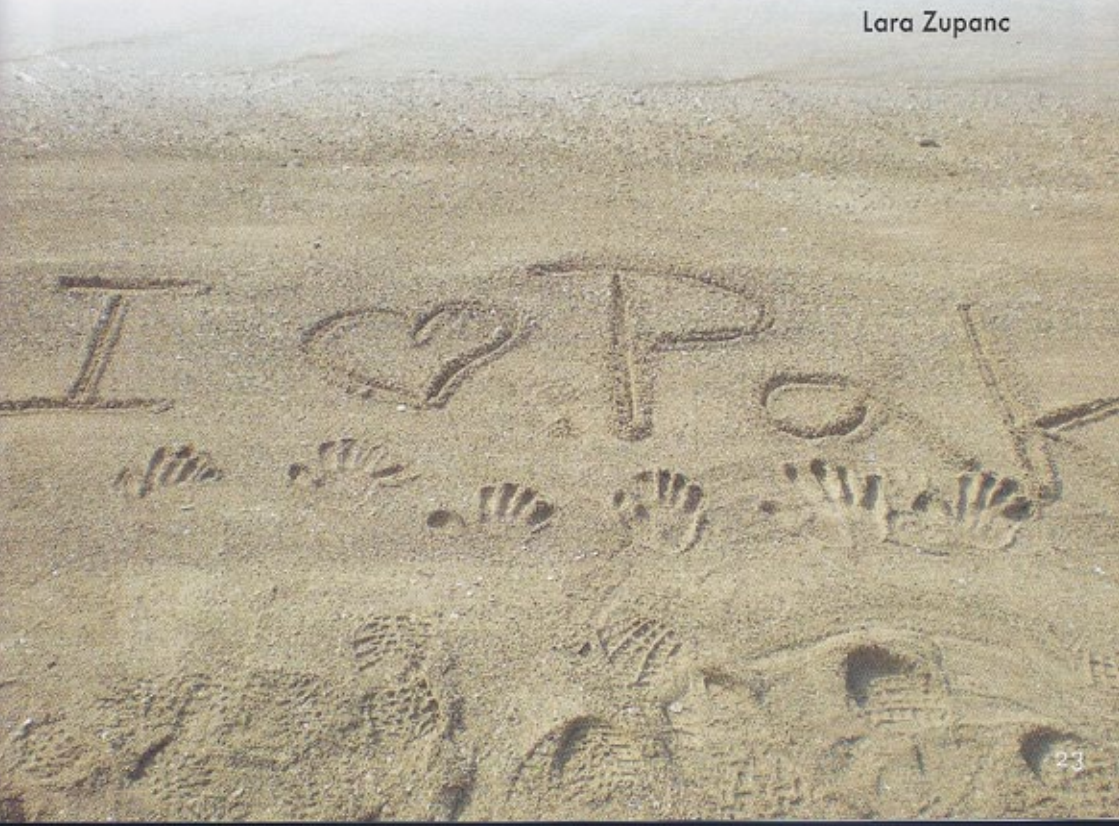
Komaj je minilo nekaj tednov, že sem se z Lejino družino peljala v Paklenico. Na poti tja smo naleteli na zelo dolgo kolono, v kateri smo čakali štiri ure. Na koncu smo le prispeli v kamp, nato pa se zaposlili s postavljanjem velikega šotora. Ko je šotor končno stal, smo nekaj pojedli, plezat pa nismo šli, saj je bilo že prepozno. Naslednji dan smo pojedli zajtrk, potem pa se z avtom odpravili v narodni park Paklenica. Prvi dan smo splezale nekaj čisto lahkih smeri. Ko smo prispeli nazaj v kamp, smo se preoblekli v kopalke in se odpravili na plažo. Tam smo se kopali, skakali v vodo, se tunkali ... Popoldne smo še enkrat šli v plezališče in splezali nekaj lahkih smeri. Naslednji dnevi so potekali enako, le da sta prišla še Tanja in Peter z Andražem. V narodnem parku smo hodili na sladolede in marsikaj splezali.

Naslednji dan je prišel na obisk moj ati z motorjem. Z nami je odšel na plažo in se malce kopal, potem pa je moral nazaj domov. Tudi Živa, Tit in Kajetan so tretji dan odšli domov in ostale smo samo me z Leo in Andraž. Z Leo sva igrali badminton in

žogica je odletela na drevo. Lea jo je dobila dol in igrali sva naprej. Žogica je drugič odletela na nižjo stavbo. Jaz sem bila premajhna, zato jo je spet Lea dobila dol, potem pa sva se raje nehale igrati. Popoldne smo skupaj odšli na plažo in plavali od pomola do razvaline stolpa. Me z Leo sva šli nazaj po kamnih in Lea je v kamnu našla ribico. Počasi smo jo nesle po plaži, potem pa je kar naenkrat skočila iz kamna na pesek. Lea jo je hitro poskusila dati nazaj v luknjo, vendar se je preveč zvijala. Nesla jo je v morje, ribica pa je pobegnila skozi luknjo. Žalostne smo odšle nazaj domov. Dnevi v taboru so se tako počasi iztekali. Vožnja nazaj je na srečo minila brez problemov, doma pa nas je ati pričakal z obilnim kosilom.

Meni je v Paklenici uspelo preplezati naslednje smeri: La Bamba 5c, Nasti put 4c, Bevanda 5c, Potres 6a, Psihoza 5a, Baliban 4b, Zava 4b, Čuja ti si bog! 5c+, Zajček 4c, Onaj tamo! 5a, Matane ti si car! 5c+, Hidrogliser 6a, IL Viaggio 6a+, Reibeisen 6a+, Strije 5b, Figa 4b+ in Mann oder Memme 4b+. In še tri »posebne«: Marko & Marko 5a, ki jo je poskusil splezati tudi moj ati, vendar mu ni uspelo. Celulit 5c, poskus, da bi jo splezala naprej, se mi je izjalovil. Smer je imela manjši previs, na katerem je bilo treba vpeti. Zadnji komplet je bil 2 metra pod mano, zato bi padla daleč. Na koncu mi je le uspelo, vendar sem si pomagala s kompletom. Najbolj sem ponosna na Bloody Mary 6b, saj je moja prva 6b, ki sem jo splezala naprej.

Lara Zupanc

INTERVJU Z NEJCEM POZVEKOM

Pri svojih 26-tih letih zelo dejaven na športnem področju. Vrhunski. Oče in mama – oba alpinista, gornika. Kaj bi pričakovali drugega, kot da gre sin po njihovih stopinjah. In vendar je bil v osnovni šoli nekako razdeljen med športi z žogo, atletiko in plezanjem. Odločil se je za slednje. Kmalu je krojil vrh mladinskega športnega plezanja. Pri plezanju v skali je postavljajl nove in nove mejnike. Z očetom je spoznaval vertikalne hla-

dnih alpskih in toplih dalmatinskih sten. Že v rosnih letih je presmučal marsikateri strm koluar, pri dvanajstih stal na vrhu Mont Blanca. Bil je na odpravah v Peru, Kirgizijo ...

Nejc je danes alpinistični inštruktor in inštruktor športnega plezanja, član slovenske mladinske alpinistične reprezentance, načelnik za alpinizem, trener prve ekipe domačega kluba, koordinator Vzhodne lige ... in seveda še vedno tudi veliko pleza.

Tvoj vzpon se je pričel na področju športnega plezanja. Praktično v vseh mladinskih kategorijah si bil član reprezentance. Mejnike si postavljali tudi v premagovanju težavnosti v skali. Čemu bi pripisal vse to?

Na takšno vprašanje ni enostavno odgovoriti. Verjetno je to splet različnih dejavnikov. Kot otrok sem bil bolj športen tip, zelo motorično nadarjen. Zaradi velike samoiniciative in podpore staršev sem tudi pridno vadil, treniral. Zagotovo je bistvo uspeha v predanosti, želji, zagnanosti, delu. Nekaj pa je seveda tudi talenta. Ampak, ko si mlad (majhen), ne vidiš veliko težav. Vse je dokaj enostavno in se zdi, da pride samo od sebe.

Gledati te, kako plezaš v skali, je bila vedno prava poezija. Voljo, vztrajnost, trmo – ne in ne odnehati, smo pri tebi opazili že pri rosnih osmih, desetih, dvanajstih letih. Vzpon v smeri na pogled je znal trajati tudi uro. Toda ti si vztrajal, poskušal in na koncu našel pravi prehod. Kako, zakaj? Kaj si takrat razmišljal? Si se zavedal pretečenega časa? Kaj pa utrujenost?

Če začnem pri koncu: utrujenost je seveda bila, a vedno sem imel občutek, da sem do določene težavnosti praktično neskončno vzdržljiv. Kar ni in ni me navilo do konca. Otrokov nivo je dostikrat bistveno višji, kot ga je sposoben doseči. Vzrok temu pa je v glavi – največkrat strah pred padcem in druge psihološke prepreke.

Zavedanje časa v smeri je zanimivo vprašanje. Ponavadi precej hitreje mine kot na tleh. Zagotovo sem se ga zavedal, ko me je kdo spodaj priganjal, sicer pa najbrž

ne. Glava je sicer ob plezanju težke smeri navadno zelo osredotočena na plezalni problem, nekaj pa je še tiste borbe v našem notranjem gledališču (sploh pri mlajših ali manj izkušenih). Takrat se kali vztrajnost in izrazi človekov karakter. Dovolj vztrajnim potem morda uspe iztisniti še tisto »nekaj več« in preplezati smer.

Bilo je obdobje, ko sem še lahko plezala s tabo vštric. Ti si jih takrat sicer štel trinajst ali štirinajst, jaz pa cvetočih 26 let. Koliko dni pred tabo mi je uspelo preplezati Joganando, 7c? Po tej smeri si se za vedno po težavnosti odlepil daleč naprej. To so bila lepa in brezskrbna leta izteka prejšnjega tisočletja (smeh). Takrat smo mladi pod mentorstvom tebe in Andreja bliskovito napredovali. Spomnim se, da si Joganando, najino prvo 7c, preplezala nekaj dni pred menoj. Verjetno sem si želel, da bi bilo obratno, ker si me malo zafrkavala in podpihovala najin dvoboje. Ampak je to tebe bolj veselilo, kot mene žalostilo (smeh).

Dobri vzponi v plezališčih in v alpskih stenah so se kar vrstili. Kmalu si bil po preplezani težavnosti v slovenski eliti. Znašel si se v navezi z večkratnim naj-alpinistom Slovenije Andrejem Grmovškom, z dobitnikom zlatega cepina Luko Stražarjem itn. Kako si doživljal svoj napredek in povabila v navezo z največjimi mojstri plezanja?

Napredek se seveda ni zgodil čez noč, čeprav se mi včasih tako zdi. Pred nekaj leti sem dobil krila in samozavest, večkrat se je vse poklopilo in izcimilo v dober vzpon. Ko enkrat vidiš, da lahko tudi ti plezaš

težke stvari v hribih, je lažje. Grmi (Andrej Grmovšek) sem hvaležen za priložnosti in zaupanje. Še prej sem se nekajkrat navezal z Andrejem Ercegom in šlo nama je dobro. Morda je bil največji preskok letni tabor v Courmayeurju. Potem, ko si enkrat zraven, je vse le še igra. Zelo hitro napreduješ, saj se neprestano lahko učiš od največjih. To je res dober občutek. In ko potem še uspe dober vzpon ...

Postal si tudi član prve slovenske alpinistične reprezentance. Kako je bilo sodelovati v tej, lahko bi rekli, kar svetovni eliti vrhunskih športnikov?

V smeri Ford Perfect, 8a+, Kotečnik

Moje sodelovanje z reprezentanco je bilo bolj kratkega veka – manj kot eno leto. Pred nedavnim sem se poslovil od fantov, ki so res pravi profesionalci. Alpinizem zares živijo. Jaz pa sem po tehtnem in težkem premisleku ugotovil, da tak način ni zame. Zanimajo me še druge stvari, alpinizma pa se želim lotevati na drugačen način.

Sodelovanje pa je bilo seveda neizmerna čast. Izkušnje kar dežujejo. Vplezanost na takšnem nivoju izredno pripomore tudi k dvigu samozavesti: skoraj vse se zdi mogoče oziroma, bolje rečeno, obvladljivo. Sicer pa ima tudi vrhunskost svoje svetle in temne plati.

Danes izobražuješ kader in deliš svoje znanje tako v domačem klubu kot tudi v krovni panožni zvezi. Počneš to z veseljem? Kaj pričakuješ od mlajših?

Delo z mladimi mi predstavlja izziv in veselje. Malce imam pedagoških genov. Zelo rad se zato ukvarjam z njimi, jim predstavim stvari, jih skušam tudi vzgajati. To je lepo, častno, odgovorno in včasih tudi naporno delo.

V granitu Piz Bedila

Od mladih ne pričakujem kaj dosti. Še vedno me namreč preseneča sprememba mladine od mojih časov do danes. Raz-

lika je izjemna, kakor tudi med današnjimi posamezniki. Še najbolj bi me veselilo, če bi tisti, s katerimi sem delal dalj časa, ostali v športu, vzljubili »naš« način življenja, spoznali skozi plezanje dobre stvari in šli s temi izkušnjami lažje skozi življenje. S tem bom več kot zadovoljen. Če bo komu uspelo še rezultatsko (verjamem, da bo), bo še toliko bolje. Predvsem si prizadevam, da bodo iz naših vrst izšli kot dobri ljudje. Srečni, veseli, zadovoljni, pozitivni. To je najpomembnejše.

Sobota. Vreme: šajba. Tebe pa čaka dan, ki ga boš preživel v dvorani z mladimi tekmovalci. O čem razmišljaš?

Nič posebnega. Nisem več (če sem sploh kdaj bil) v letih, ko bi godrnjal in žaloval. Osredotočen sem na tekmo. Vse sile usmerim v to, da bi mladim pomagal, jih motiviral in sprostil, se z njimi dobro imel. Lepih

dni je bilo že mnogo in jih tudi ne bo zmanjkalo. Tako ali tako pa je na lepo soboto dandanes v hribih in plezališčih gneča (smeh).

Ko si verjetno že kar doma, v Kladjem, nadeneš turne smuči in v njih »stečeš« preko Bohorja in še okoli, da vsaj malo napolniš telo in duha ... kaj takrat čutiš? Kje si z mislimi? Morda narediš v glavi povezovalni vzpon Ferrarijeve na Alpamayo, malo po Klinu v Paklenici, pa preko zgornjega dela Symphonie de Liberte v Eigerju, ogrevanje v Srebrni strehi v Kotečniku, na koncu še iztek okoli domačega Šentvida? Kje je lepše, boljše?

Najlepše je tu brez dvoma vprašanje (smeh). Toliko zanimivih stvari, da me kar zgrabi nostalgija in padem v svet čudovitih misli. Ob tem vprašanju se res zdijo stvari sanjske, lepe, lahke, kot pravljica. Zelo dobro moram pomisliti, kaj dejansko razmišljam v takih trenutkih. Zdi se mi, da sem včasih res več sanjaril, sploh ko sem tekel. Takrat sem padel v tisti monoton ritem in se predal bujni domišljiji. Večkrat. Dandanes pa me navdušuje prisotnost v fistem momentu, v gibanju, občudovanje narave. Redkeje odplavam z mislimi. Največkrat je med pohajanjem po domačih krajih res v glavi navdušenje nad početjem in okolico. Včasih kaj podoživim, razmislim. Planiral pa na ta način že dolgo nisem nič – če sploh kdaj.

Načrtovanje in podoživljanje se v mislih med sproščeno aktivnostjo ne dogaja več prav dosti. Se raje potrudim in čim več doživim v realnosti, če gre. Pa tudi: trenutno nimam kakšnih ambicioznejših idej – visokoletečih kar manjka zadnje čase.

Beremo tvoje zanimive prispevke v Plininskem vestniku. Na svojih predavanjih si nam razkril marsikatera mnogokrat skrita občutja v gorah in stenah. Bomo v prihodnosti še kaj prebiral ali slišali? Katera doživetja se ti zdijo vredna, da jih deliš z nami?

Doživetja rad delim s prijatelji, domačimi. Nekatera šele takrat dobijo tisto pravo vrednost oziroma smiseln zaključek. Marsikdaj šele po intenzivnem doživetju nato v miru ali v družbi, morda s pomočjo vprašanj drugih, uspeš zbrati misli in kaj zanimivega povedati. Percepcija velikega doživetja se zelo spreminja skozi čas. Nek vrhunski vzpon tako najprej predstavlja pričakovanje, strah, željo, nato se zgodba odvije, kasneje pa v več fazah sledijo še razni občutki in podoživljanja, ki dražijo približno tako dolgo, kolikor te je vzpon v duši zaznamoval. Ali pa glede na to, kako dobre fotografije imaš (smeh).

Verjetno boste torej še kaj prebrali in slišali.

Pisanje je super stvar, ampak zahteva svoj čas. Upam tudi, da se bomo lahko še veliko pogovarjali. Predvsem o doživetjih, ki še sledijo.

Kakšne so tvoje želje za prihodnost? Lahko razkriješ kakšne načrte?

Na hitro bi rekel, da nič posebnega. Zadnji čas je, kljub navidezni mirnosti, precej turbulenten. Veliko je neplezalnih izzivov, ki jih ponuja življenje. In so včasih (kljub kompleksnosti plezalnega športa) še dosti bolj zahtevni (smeh). Zagotovo bi rad še kaj plezal in kam šel. A trenutno z glavo nisem pri teh stvareh. Prednost imajo druge. Če pa se omejimo na klubsko sceno, imam v načrtu uspešno izvedbo alpinistične šole in veliko lepih trenutkov z mladimi plezalci. Te stvari so nekako še najbolj stvarne (smeh).

**Z Nejcem
se je pogovarjala
Sandra Voglar.**

Pri plezanju so vzponi in padci

Začetek novega leta je predstavljal leto novih izzivov na več področjih, tudi v plezanju. Na klubu sem nadaljevala delo in vlogo vodje pripravljalne skupine, ki je štela pet najstnikov. Vedela sem, da je delo z mladimi dokaj težko in zahtevno, vendar klub temu polno pozitivnih stvari. Seveda sem bila na začetku »začetniška«, saj nisem vedela, kaj točno od mene pričakujejo otroci, starši in klub. Vseeno pa sem dala vse od sebe, da so bili treningi pestri in zanimivi in so otroci vedno kaj pridobili. Kar pa je najpomembnejše – z vsakim treningom sem svoje varovance bolje spoznavala in se od njih tudi marsikaj naučila. Prav tako sem to delo opravljala z veseljem in ljubeznijo. Čeprav sem jih imela za prijatelje, pa sem se zavedala, da je moja vloga več kot samo prijateljska, zato sem znala, če je bilo potrebno, tudi zaropotati, da je bil red.

Januar sem sicer začela z boleznijo in bila prvo polovico meseca odsotna. Klub temu

pa so na prvi tekmi Vzhodne lige, ki je bila zadnjo nedeljo v januarju na Ptujju, tekmovalci dosegli lepe rezultate. Poleg treningov pa sem imela v mislih tudi dejstvo, da me je klub prijavil na izpit za inštruktorico športnega plezanja. Vedela sem, da me čaka težka naloga.

Že na začetku februarja, natančneje prva dva tedna, sva imela z Ambrožem šest seminarjev v Kranju. Moram priznati, da je bilo zaradi natrpanega urnika precej naporno. Mogoče sem prav zaradi utrujenosti spregledala dejstvo, da bo zame praktični del predstavljal velik izziv. Kljub opozorilom, ki sem jih dobila, sem bila prepričana, da ne bo težko in mi bo takoj uspelo. Mrzel tuš pa sem dobila, ko smo se z Nejcem, Ambrožem in Nadjo dobili v MC-ju, da bi vadili za praktični del izpita. In takrat me je zajela panika, saj sem spoznala, da praktično ne znam skoraj nič. Pa ne samo, da nisem znala, temveč tudi nisem razumela vseh manevrov, ki bi jih morala že obvladati. To je bilo zame resnično stresno obdobje in nisem bila prepričana, če mi bo uspelo.

V začetku marca, ravno na moj rojstni dan, smo imeli pisni del izpita, ki sem ga opravila v primerjavi s praktičnim delom z lahkoto. No, le zgodovina športnega plezanja se mi je v prvem poskusu zalomila, saj nikoli nisem bila preveč dobra za pomnjenje letnic in imen. Praktični del izpita pa je bil »živ« poraz. Trema, živčnost, občutek sramote, nelagodje in podobni občutki so bili tisti dan v meni. Kljub temu, da sem si želela,

prizadevala in govorila, da mi bo uspelo, ne nazadnje so bile v moji glavi tudi besede Nejca: »Vse bo v redu.«, temu žal ni bilo tako. Enostavno nisem bila psihično pripravljena. Nisem imela ne znanja in ne samozavesti. Prav tako pa tudi globoko v sebi nisem verjela, da zmorem. Ko sem izvedela, da mi ni uspelo, sem bila seveda zelo razočarana. Tudi zaradi dejstva, da me je sem poslal klub, pa nisem zmogla. Vedela sem, da bom imela še eno priložnost, in da tokrat res ne smem zamočiti. Zato sem: 1. spremenila pristop, in sicer iz »Ne morem, ne bo mi uspelo.« v »Vem, da zmorem.« in nisem pustila, da bi mi negativne misli prišle v glavo ter spremenile in pokvarile vzdušje; 2. posvetila sem se samo temu (ja, na faks v tem obdobju nisem hodila skoraj nič, vendar so bili na srečo za mano že vsi opravljeni izpiti prvega semestra, ki smo jih imeli v januarju in začetku februarja); 3. vadila sem in vadila in prosila ljudi okoli mene, da so mi pomagali. In ravno zaradi tega bi se rada ob tej priložnosti še enkrat zahvalila, najprej klubu, da mi je opravljanje tega izpita sploh omogočil, potem Nejcu, da si je vzel čas in razložil stvari še enkrat oz. kar večkrat in bil moralna podpora, poleg tega mi je posodil tudi del opreme. Lahko bi rekla, da je bil Nejc moj mentor. Potem Ambrožu, da sva šla skupaj skozi to obdobje, in da je obema uspelo. Simsu in Tanji, da sta mi prav tako pomagala in posodila del opreme. Prav tako bi se rada zahvalila tudi Mičotu, ki si je vzel čas in mi malce na drugačen, meni bližji način razložil stvari/manevre, zaradi česar je v moji glavi končno kliknilo, zakaj je kaj pomembno, in da sem se lahko naučila, da sem v drugo izpit opravila.

Praktični del izpita je bil zame res zelo težak, tako psihično kot fizično, vendar sem vesela, da sem šla skozi to obdobje, saj sem se o plezanju ogromno naučila. V marcu sem morala napisati še seminarsko nalogo. Malce ironično, saj je bil naslov moje seminarske naloge Kako pomagati plezalcu premagati strah pred padci. Mesec april je bil mesec, ko sem že lahko lažje zadihala, saj je bil za mano opravljen že velik del izpita za IŠP. Desetega aprila sva se z Borutom odpeljala le še v Kotečnik, kjer sem z lahkoto odplezala še testno smer Lepota ni naključje z oceno 6a, v sektorju Trapez. S tem so bile moje obveznosti za IŠP opravljene in sedaj moja

steno krasi nova diploma oziroma potrdilo, kjer piše, da sem inštruktorica športnega plezanja.

Vendar pa, kot sem že v prejšnjem biltenu dejala, sem se vse skozi zavedala, da je to le prvi korak k temu delu, namreč s pridobljenim nazivom delo še zdaleč ni končano. Znanje, ki ga dobiš, moraš spraviti tudi v prakso in se naučiti, kako dobro, če ne kar odlično poučevati in trenirati mlajše generacije. To delo od inštruktorja veliko zahteva, tako časa kot energije, če seveda želiš, da so učenci uspešni. Lahko bi dejala, da je to kar sedaj počnem vseživljenjsko učenje.

Nagrada za opravljen izpit je bil tudi tabor v Omišu, saj sem za prvomajske počitnice odšla s klubom tja, kot ena izmed vodij oziroma organizatorok. Kaj vse smo počeli v Omišu, si lahko preberete v prispevkih otrok. Bilo je čudovito, pestro, saj smo veliko plezali, se zabavali, tudi kopali, igrali različne športne igre, ... Mogoče je bilo zame malce stresno, ker sem bila prvič na taboru kot vodja, in ne eden izmed tekmovalcev, vendar pa menim, da smo vsi zelo uživali.

V mesecu maju se je končala Vzhodna liga športnega plezanja, kjer so bili naši tekmovalci uspešni. Začelo pa se je tudi državno prvenstvo, na katerem sta nastopili tudi dve od mojih varovank, Lara in Urška.

Meseci junij, julij in avgust so bili zame, vsaj kar se plezanja in organizacije tiče, zelo preprosti. Zaradi faksa nisem šla v tabor v Paklenico. Med poletjem pa praktično s svojo skupino nisem imela treningov, saj smo vsi uživali na morju, na bazenu in drugje. Nabirali smo si novih moči, se

sproščali in uživali v poletju.

Resno pa sem pristopila k treniranju Lare, Leje, Urške, Žive in Jakoba v septembru, ko sem si zadala cilj, da želim doseči, da se bodo moji varovanci še več naučili o plezanju in postali še uspešnejši plezalci. Predvsem sem si prizadevala, da bi dekleta dosegla boljše rezultate tudi na državnem prvenstvu.

Pravijo, da je dober učitelj tisti, ki svojega učenca pripravi do tega, da je boljši od njega. Menim, da je meni to uspelo. Prav tako sem mnenja, da ko je učenec boljši od učitelja in mu ne moreš in ne znaš nuditi več kot lahko, moraš nekaj spremeniti. Spoznala sem, da je moje delo v tem primeru končano, zato so nekatera dekleta iz pripravljalne skupine stopila korak dalje v tekmovalno skupino. To pa je bil tudi namen mojega dela, da dosežejo višjo stopnjo. Kljub mogoče nekaterim mnenjem, da nisem bila dovolj dobra, saj dekleta niso bila na tekmovanjih dovolj uspešna, sem s svojim delom zadovoljna. Menim, da so spoznala, kaj čutijo do plezanja in kaj

lahko z njim počnejo, vsaj v določeni meri. Oziroma kaj si želijo doseči v plezanju. Nekatere so spoznale, da se želijo z njim ukvarjati bolj in tudi trenirati, druge pa, da se želijo ukvarjati le rekreativno. Menim, da s tem ni nič narobe. Naj le vsak počne tisto, kar si želi in mu odgovarja.

Glede mojih osebnih ciljev in želja glede plezanja v prihodnje pa ... Če ste me na dan balvanskega druženja vprašali, kaj bom počela v letu 2013 in kakšni so moji cilji, sem vam povedala, da želim nadaljevati svoje delo inštruktorice, vendar pa se bom morala še bolj potruditi, saj potrebujem znanje in nove pristope, zato se želim s plezanjem tudi sama bolj aktivno ukvarjati in doseči že preplezano stopnjo v skali, 7a+. Žal se je na božično-novoletnem srečanju zgodil moj ponesrečen zadnji balvanski poskus. Življenje se mi je obrnilo za 180 stopinj. Danes se res bolj ukvarjam s športom, vendar to ni plezanje, je vse drugo kot to. Iz te situacije sem se ogromno naučila. Prva stvar, da moramo plezalci plezati s hladno glavo in vročim srcem. Cilji, ki sem si jih zastavila v decembru, so se prestavili za nekaj obdobji naprej. Pojavili pa so se novi izzivi, nove možnosti za spremembe in iskanje svojega poslanstva, svojega jaza. Seveda si želim ostati dejavna tudi v klubu, ki mi je dal v letu 2012 ogromno.

Hvaležna sem, da ste mi zaupali, da bom zmogla opraviti izpit za IŠP in voditi skupino najstnikov, kjer sem se ogromno naučila in ugotovila, da to zelo rada počnem. Da, zelo rada učim mlajše generacije tega, kar sem se o plezanju naučila od starejših ge-

neracij našega kluba. Mogoče res nisem za tekmovalne skupine dovolj izkušena, vendar menim, da lahko otrokom kljub temu veliko dam. Če ne drugega se zavedam, da so otroci naše največje bogastvo in vedno polni energije. Prav tako ti vedno povedo, kaj si mislijo in vedno so pripravljeni za igro. Plezanje pa je igra. Igra telesa. Glede na to, da so vzponi in padci del našega življenja pa za konec še kitajski pregovor, ki pravi: »Veličina ni v tem, da nikoli ne padeš, temveč, da se po padcu vedno pobereš.«

Katja Krejan

Plezanju v Turčiji

Že vsaj tri mesece pred odhodom smo se preko maila vabili, da bi šli frikat v Geyikbayiri, v kraj pri Antalyji, to je v JZ delu Turčije, ob morju. Le malokdo je okleval, čez mesec dni se nas je nabralo že dvajset. Kmalu smo morali sporočiti v nastanišče in rezervirati prostor. Izbrali smo Rasayana Guest House. Tu niso nudili bivališča le nam, pač pa še približno desetim drugim turistom. Večina slovenskih plezalcev je spala v hiši, ostali pa smo si postavili šotore na treh lesenih paviljonih, ki so bili del dvorišča pred hišo. Pravzaprav je bilo to dvorišče nekakšen zen vrt. Tudi pod arkadnim mostičkom smo se lahko sprehodili. Kjer ni bilo kamnite poti, so rasla drevesca in dišale predvsem začimbe. Nekaj je bilo tudi perutninskih dišav, saj so se kokoši prosto sprehajale povsod, ampak nas šotoriste ni nič motilo. Ja, res, ponoči čelna

svetilka ni bila odveč, čeprav si vedel, kako kam priti.

Bilo je zelo prijetno spet nekaj dopustniških dni šotoriti na obmorskem zraku. Zeblo nas ni. Ponoči sta mi dobro služila dobra spalčka in mehak armafleks. Tamkajšnji november nas je tudi bolj presenetil zaradi toplih, kar pomladanskih temperatur, ki pa so bile za plezanje na soncu še prevročne.

Zajtrke smo imeli šotoristi posebej. Od gostiteljice, lastnice hiše, smo dobili le kruh, ostalo smo si priskrbeli sami. Ker trgovin, da bi si izmišljali, kaj kupiti, ni bilo, razen tistih domačinskih iz doline, pa tudi do teh smo morali štopati, so bili zajtrki precej enolični. Jogurt, kruh, tahini (sezamov sirup) zmešan z grozdnim sirupom, kumare ali paradižnik, sir, jogurt, kruh, tahini, ... Ampak super okusni. Tisti, ki so bivali v hiši, so dobili že pripravljen zajtrk. Od našega se je razlikoval le v tem, da so dobili še kuhana jajca.

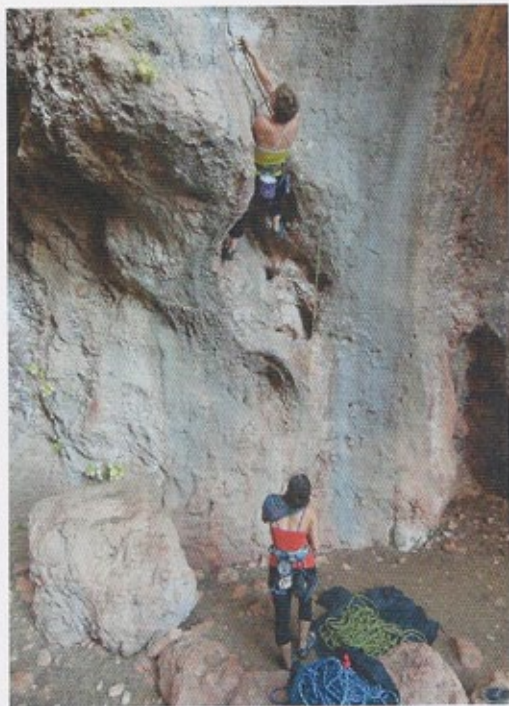
Kosilo je bilo v nastanišču precej drago, po 10 eurov, zato si nas ga je večina privoščila enkrat, nekateri dvakrat v vsem času. Za pripravljanje kosil se je javil Anil, kar je res mojstrsko obvladal. Vseeno pa moram pohvaliti tudi svoj in Mašin, soplezalkin, izdelek. Prijetno pekoče začinjeno rižoto z zelo napihnjenim rižem, ki je zaradi ogromne količine zelenjave skoraj letel čez rob lonca, zraven pa še tadziki omaka (spet jogurt, kumare, česen, sol, poper), imam še vedno v slastnem spominu. Po celodnevem napenjanju v smercah sem bila zelo lačna in verjetno je bilo tudi to krivo, da je bilo vsako kosilo še posebej zanimivo

in težko pričakovano. Čeprav so bile sestavine običajne in hrana na hitro pripravljena, se mi je zdelo, da jem same »turške« dobrote.

O plezariji ne bom veliko govorila, saj je vendar jasno, da smo šli tja z namenom, da po najboljših močeh plezamo, kar želimo, ter se družimo. Trenutno tudi pišem diplomsko nalogo na temo alpinizma, kjer bo več kot dovolj poetike o plezalskih delirijih.

Naj zato povem nekaj zanimivosti, ki se tičejo Geyikbajiri plezalnega ambienta. V Turčiji še ne pleza veliko ljudi. Spoznali smo se z nekaj Turki, ki tam živijo športno plezalni način življenja. Med njimi je bila tudi trenutno najboljša plezalka v Turčiji, ki je takrat šele napadala neko 8a. Prvi, ki je začel vrtati smeri v tem okolju, približno pred desetimi leti, je bil Üztürk »Nevemkakosepiše«. Zelo čeden, sedaj že moški srednjih let, po duši pa izredno mlad. Nosil dolge razmršene lase, poslušal hard rock glasbo in se vozil z motorjem. Prav podobni so mu vsi ostali Turki, ki športno plezajo. Furajo rock sceno, medtem ko pri nas vidimo predvsem poperje ali se meni samo zdi, hihi ... Sigurno pa ne kupujejo oblek vse povprek.

Ne vem, koliko plezališč je, in koliko je smeri. Vsekakor pa ne malo, zato se zdi, da si v raj. Če plezaš do 7a, imaš veliko dela, če pa premaguješ še višje ocene, pa toliko več. Kar nas je motilo, je to, da čeprav počaščeni z lepim vremenom, je bilo temperaturno stanje le malce previsoko, zato se je mnogo plezalcev zadrževalo v enem in edinem sektorju, ki je bil zanesljivo v senci. Res lep, še kar velik sektor, a premajhen za vse ljudi iz treh kampov.

Jerca med plezanjem v Turčiji

Plezališča so oddaljena do pol ure hoje. Če se ti ne ljubi hoditi niti toliko, štopaš. Domačini so se plezalcev že tako navadili, da kar brez besed ustavijo in ti prihranijo nekaj časa. Seveda se zraven iskreno nasmejejo, kadar pokažeš nekaj zanimanja za turški jezik. Sploh güle güle in teşekür ederem sta zelo priljubljena in primerna. Prvi pomeni smej se, smej se. Drugi pa hvala! V Turčiji gospodarstvo trenutno raste, vendar po kapitalističnem kopitu. V hribe, tam kjer so plezališča, te iz doline, ko štopaš s tržnice nazaj v kamp, poberejo raznoliki ljudje. Od kmeta z manjšim starim kamionom do mafioza z nobl avtom in telefonom v roki, tudi kadar vozi. Ker starejše generacije ne znajo angleško in mi ne turško, se znajdejo tako, da preko

telefona prevajajo iz enega jezika v drugega in obratno. Moraš biti pa kar vztrajen, če se želiš zmeniti vsaj tri stavke, čeprav s pomočjo telefona. Če ne gre tako, gre morda s kretnjami. Mlajša generacija pa angleško že tekoče govori, saj se zaveda, da je ta jezik, zaradi vse večjega mednarodnega prepletanja, potrebno obvladati. Tokrat sem si privoščila daljši izlet sedemnajstih dni. Plezala sem dvanajst dni, od ostalih pet sem dva porabila za pot, enkrat smo šli v Antalyjo, enkrat na bližnjo tržnico in trgovino, enkrat smo ostali pri hiši. Dan, ko smo šli v Antalyjo, smo izkoristili poleg nakupov še za razvajanje v hamamu in kopanje v morju.

Hamam je turška kopalnica, slična grškim in rimskim. Poleg savnanja in polivanja z vodo, bazena v tem hamamu ni bilo, so vsakega posebej še očistili z grobo krtačo. Skupina naših plezalcev, ki so bili v hama-

mu pred nami, nas je opozorila, da so pri čiščenju kože tako grobi, da se zdi, da te nameravajo preteptati. Nas je res krtačil bolj hrusten gospod. Mene pa je takrat bolj skrbelo, da me bo masiranje med utrjevanjem čistilne pene v telo žgečkalo. Pa se je oboje izkazalo za prav nasprotno. Prijetno in osvežilno. Zelo dobro dene, ko veš, da imaš kožo končno spolirano.

Vsaj polovica plezalcev je šla po desetih dneh že domov. Pri odhodu zadnje skupine sem skoraj potočila solze, ker se je bližal konec pohajanja, z vsakim dnem je bilo namreč lepše. Čeprav sem večino družbe poznala le na videz, nekatere sem videla prvič, smo se res tako dobro razumeli, da je bilo še na letalu domov težko dojeti, da je izleta konec.

Ampak ... se nadaljuje.

Jerca Miklič

Vseslovenski tabor alpinističnih družin

Bilo je nekega lepega dne leta 2012.

»Zrihtaj si dopust! Konc julija sm nas prjau v družinski tabor v Dolomitih,« mi pravi dragi možek.

»Ampak kaj bom pa jst tam? V Dolomitih? No, kak tek si bom že lahko privoščila, ostalo pa ... hmm ... Se nam splača? Kaj če ne bo vremena? Kaj pa denar? Že tak nas je hiša čisto ožela ... Pa mrzlo bo! Tam je ponoč okrog 0! Kaj bomo spal v šotorih? Pa res misliš, da se nam splača?«

Ja, takole sem malce naglas, malce potihorazmišljajala, ali misli resno ali kaj? No, pa je mislil resno in tako smo šli, cocom-pokom, napolnili avto, kolikor je šlo in »gas« v Dolomite.

Zame je bil to prvi obisk teh hribov poleti. Povsod same stene, travniki, gorske hiške, ob njih pa prav skrbno in lično zložena drva ... in sonček! Pričakalo nas je prav lepo, toplo popoldne. Ja, menda je bilo tole najlepših sedem dni vremena do sedaj, kar so Rašičani hodili v te kraje. Campitello, mestece, oddaljeno kak kilometer od Canazeia, kjer so tokrat organizirali peti družinski tabor. Očitno je tisti dan manjkala le še naša družina, zato nas je David Pavlovič, organizator tabora, pričakal kar pred recepcijo kampa Miravalle. Po opravljenih formalnostih nas je odpeljal do šotorov, okrog katerih so brenčali najmlajši člani, eni na kolesih, eni na nogah in eni v

vozičkih. Naša dva sta se hitro izgubila med njimi in kmalu so bili že s skupnimi močmi pripravljeni, da kako ušpičijo. Tudi midva sva začela spoznavati starejše člane, saj ni bilo dolgo, ko sva si želela v kako bližnjo steno, vsak svojim ciljem primerno, seveda. Kmalu sva ugotovila, da se bova morala kar pošteno potruditi, da bova dobila koga, ki nama bo uresničil željo. Starši so se med sabo namreč že v naprej dogovorili, kdo s kom in kam – že utečene naveze in izpadla sva prava »outsiderja«.

Pa se ti prikaže v kampu Janez! Krajnski Janez, najina odrešilna bilka. V tabor je prišel z namenom, da bo čuval otroke, za nagrado pa ga bo kdo povabil v steno (haha). No, pa se je kar hitro navezal na vrv, in to prav z mano. Odpravila sva se v bližnje stolpe blizu prelaza Sella, in sicer Piz Ciavazes. Sama sem bila po dolgem času pod steno, tokrat ne pakleniško. Že je malo rosilo, povsod okrog črni oblaki, midva pa v steno, v Malega Micheluzzi-ja. »Saj bo«, me je tolažil Janez. »Mislim, da bo šlo tole mimo.« In je šlo, midva pa proti vrhu, najprej Janez, potem pa še sama. Smer, da mi je srce vriskalo od veselja! Čisto prava zame, boljše ne bi mogla izbrati. Na vrhu pa prekrasen pogled na bližnje smeri pod nama in še atraktiven se-stop. Za kosilo sva bila že v kampu. Sem si rekla, da bom že še kos kateri izmed smeri. Dolomiti niso bav-bav.

Matej je že naslednji dan prišel na svoj račun. Z Janezom sta ponovno vstopila v Piz Ciavazes, otroke pa smo mamice tisti dan peljale na izlet z gondolo. Odpeljali smo se nad prelaz Sella, smučišča, ki so bila ta čas seveda prelepi travniki pod mogočnimi stenami. Otroci so prehodili kar zajeten kos poti brez kakršnih koli težav. Spustili smo se do orjaškega bronastega jaka, ki je poleg nekaj glav pravih jakov in nekaj deset svizcev, krasil eno izmed planin. Destinacij, kamor smo se lahko odpravili z otroki, kar ni zmanjkalo. Naslednja dogodivščina, ki si jo bodo prav gotovo zapomnili, je bil izlet pod južno steno Marmolade. Pika na i pa je bila seveda okusna malica, pripravljena v tamkajšnji pastirski

koči: domač sir, jogurt in jabolčni zavitek, mmm! Tudi adrenalinski park smo obiskali in igrala, ki so že prava značilnost teh krajev. Pa Nutella party smo imeli, kjer smo se lotili petkilogramske Nutelle in jo mazali in mazali na 100 in 100 palačink, pa je še tretjino nismo zmazali.

Tisti čas mi je bila namenjena še ena skoraj tristometrski smer v Piz Chiavazes, Rossi-Tomasi, ki smo jo preplezali v trojni navezi, skupaj z Anito in Andrejem. Edina težava, ki se je pojavila, je bila v tem, da sem se na dolomitske gore prav navadila, čas odhoda domov pa je bil vse bliže. Kakor sem v začetku s kupom dvomov odhajala v tabor, me sedaj za obisk teh krajev ne bi nihče več moral prepričevati. »Kakor bi po domače rekla: Popustile so vse zavore. In stene ostajajo in mi še pridemo!«

Romana Zorko

Jezersko - Trojka

Budno spremljam alpinistične novice, ki jih objavljajo na internetu in oprezam za novice, ki bi mi olajšala odločitev, kam na turo. Informacije, ki jih lahko zaslediš o razmerah od predhodnih plezalcev so lahko ključne za uspešen vzpon, saj je zima zelo nepredvidljiva. Zato največkrat plezam smeri, ki so bile plezane pred kratkim, saj si le težko privoščim, da bi mi vzpon spodletel. Čas, ki ga imam na razpolago za plezanje, je pri meni precej omejen.

Novice na internetu so dobre, zato se z Markom hitro dogovoriva in odločiva, da greva plezat Trojko na Jezersko. Veliko-

potezna tura, ki se začne v Teranovi, nadaljuje čez celo steno Dolgega hrbta in zaključi na vrhu. Težavnost smeri je precej odvisna od trenutnih snežno-lednih razmer, saj le te odločajo, kako hitro se bo dalo plezati.

Od doma odrineva še malo bolj zgodaj kot po navadi. Na vstopu sva zelo hitra, plezati začneva ob soju svetilk, jutro se še ni prebudilo. V steni nisva sama, saj sta za nama dve navezi, ki sta se nama na dostopu že zelo približali. Neprijeten občutek imam, kadar nekdo pleza za mano, zato pri plezanju dajeva vse od sebe. Teranova

je dobro narejena in hitro napredujeva. Z varovanjem se tukaj ne ukvarjava, zato gre vse skupaj zelo hitro in ko se začne svitati, že izplezava. Teren se sedaj nekoliko položi in naju pripelje do stene Dolgega hrbta, kjer že od daleč vidiva, kje poteka nadaljevanje Trojke. Letos so razmere toliko dobre, da je možen direkten vstop po smeri Lastovka. Zaplezava v prvi raztežaj, še vedno nenavezana, toda kmalu naju ustavi neroden strm snežni prehod, kjer se razmere nekoliko poslabšajo. Prehod je tukaj brez varovanja preveč tvegan, zato si v skoraj navpičnem terenu pripraviva varovanje, kar je precej nerodno. Poskusim urediti varovališče z metuljem, toda ledena razpoka mi ne vliva preveč zaupanja. Poskusim še s profilcem in zvok zabijanja je pesem za moja ušesa. Z varovanjem postane plezanje dosti lažje. Naslednji

raztežaj je nekoliko položnejši, vendar ga zapira skalni skok, ki pa Marku ne dela težav in je hitro čez. Tudi meni je lažji kot zgloda, kmalu sem na varovališču. Sedaj me čaka nadaljevanje po kombiniranem raztežaju, kjer se menjujeta led in skala. V roke vzamem Petzlov komplet Ergotov, ki se v takem terenu odlično izkažejo. Zatikam po skali, kot bi bil nekje v plezališču. Vmes se najde celo nekaj ledu in škripavca. Plezanje se mi sploh ne zdi zahtevno. Marko, ki mora plezati z mojimi Quarki, ne deli istega mnenja, kar pripišem različnemu lednemu orodju, ki ga uporabljava. Sedaj sva že čez vsa težja mesta, zato se razveževa in odhitiva naprej. Plezanje je prijetno, saj so razmere zelo dobre. Tudi ko se teren na trenutke postavi pokonci, je plezanje varno, saj cepini v trdem snegu dobro prijemajo.

Dobre razmere v severni steni Dolgega hrbta

Ob desetih dopoldne priplezava iz smeri in se skoraj ne moreva načuditi, da je šlo tako hitro. Vendar ture še zdaleč ni konec,

saj se zavedava, kaj naju čaka. Pot naju sedaj pelje na vrh Dolgega hrbta, kjer po grebenu loviva ravnotežje. Včasih nama

pomagajo jeklenice, ki tu pa tam štrlijo iz snega. Priplezava do Mlinarskega sedla, kjer se je potrebno odločiti, na katero stran bova sestopala. Večina navez opravi sestop proti Kokrškem sedlu in naprej proti Suhadolniku, kjer je potrebno imeti prevoz nazaj na Jezersko. Midva pač nimava te sreče, najinih zasledovalcev pa sva se znebila že na začetku, zato nama ne preostane nič drugega, kot da se odločiva za nekoliko nevarnejšo varianto – zahteven sestop nazaj proti Češki koči. Sestop, ki sva ga poznala že iz vzpona po dolgi

Nemški, vendar takrat nekoliko krajši, nama zopet ni nič prizanašal. Težavno sestopanje po strmem terenu, iskanje prehodov in oprezanje za jeklenicami nama je vzelo skoraj toliko časa, kot sama smer, vendar sva bila navsezadnje vseeno zadovoljna, saj naju je v dolini čakal najin avto. Kombinacijo Teranove smeri, Lastovke in Trojke (IV+/4+, M4, 1000 m, 4 ure plezanja, 4 ure sestopa) sva plezala Matej Zorko in Marko Levičar.

Matej Zorko

Trikot

Pred leti sem srečal prijatelja, ki me je vprašal, ali še kaj zahajam v hribe – plezam. Žalostno sem mu odgovoril, da že nekaj let prav nič. Z rahlim nasmeškom

na obrazu me je potolažil: »Nič hudega, saj hribi te bodo počakali, prišel bo tudi ta čas.« In res, kako zelo sem pogrešal plezanje, tišino, vonj po znoju in polno mero adrenalina ... Takšne in podobne misli so mi rojile po glavi, po preplezani smeri v Omišu. Seveda me je ponovno, kot že mnogokrat, tudi sedaj popolnoma prevzelo.

Želja izpred let ali neizpolnjen cilj: temačna prepadna stena Dolgega hrbta, Trikot.

Premorem nekaj Sandrinih metuljev, par zatičev, nekaj klinov in toaletni papir. Prava klasika, prav takšne obožujem. Skala odlična! Vreme bo, občutek za skalo optimalen. S Tanjo vstopiva v smer.

Navkljub ne preveliki težavnosti se smer postavi pokonci že v začetku. Priplezava do velikega okna, kjer opravim nujno zlo

ali olajšanje, kar mi, na žalost, pred vstopom ni uspelo. Verjetno je Tanja v luknji pustila par lepih molitvic na moj račun, saj je bil štant prav tam. Sledi izrazito odprto in zelo izpostavljeno plezanje, vrstijo se lepi prehodi po zajedah, kaminih in gladkih ploščah, smer pa moram izbirati sproti, saj izrazitih razčlemb ni. Tako priplezava še na zadnji strm steber, kjer naju je nekje pod vrhom Dolgega hrbta pozdravi kozorog. Razčlenjen greben naju pripelje na vrh.

Smer je resna in primerna za vplezano navezo, zato sva za smer potrebovala 10 ur. Je pa tudi res, da nisva bila dovolj vplezana, saj je Tanja debitantka, jaz pa povratnik. Čakal naju je še vzpon na vrh in sestop čez Mlinarsko sedlo na Češko kočo, kjer sva presrečna nazdravila sončnemu zahodu.

Smer Trikot, 500 m, VI/V, 10 ur, sva plezala Tanja Tušek in Peter Sotelšek.

Peter Sotelšek

Drugič na turni smuki

Že kar nekaj let sem hrepenela po turnem smučanju ... in res je prišlo leto, ko sem se odločila in si kupila opremo. Kljub slabi zimski sezoni, se je le našlo nekaj primernih dni za izpolnitev moje želje.

Tako kot je potrebno, smo zgodaj odrinili na pot in v lepem vremenu prispeli v Planico. »O, danes pa bo,« sem si že mislila. Od Planice do Tamarja je bila pot sicer zelo poledenela, toda malo previdnosti, pa je šlo. Mimo doma v Tamarju, v gmajno proti Jalovcu. Navdušeno sem pričakovala, kako bo, kajti moja prva mi je ostala v slabem spominu, ker so bile razmere zelo slabe. A ni se mi zamerilo, čeprav je bilo naporno,

bolj kot sem si mislila. Na začetku mi je kar nekaj časa uspevalo hoditi s smučmi in z vsakim korakom sem dobivala boljši občutek. Vseskozi nas je spremljal pogled na Jalovčev ozebnik. Da pa ne bi bila stvar preveč enostavna, se je pot začela vse bolj vzpenjati in smučji je bilo potrebno sneti, ker žal še nimam srenačev. Uh, kaj pa zdaj? Nič, z malo pomoči sem si jih pritrdila na nahrbtnik. Teža je bila seveda večja, a korak za korakom je šlo naprej. Derez nismo potrebovali, malo se je celo vdiral, a ne preveč. Po dobri uri nas je pozdravil tudi sonček. Super! Prekrasna idila. Pod ozebnikom zavijemo desno in nadaljujemo proti

Kotovemu sedlu. Višje kot smo bili, bolj je pihalo. Na vrhu je bil veter kar močan in neprijeten. Nekaj slik, malo užitka v razgledu in že je sledil spust do bivaka pod Kotovim sedlom. Nato kratka pavza v zavetrju in seveda zaslužena malica. In še spust po trdem snežišču pod ozebnikom. O, tukaj so noge že zelo pekle. Potrebno se je bilo spusti še v Tamar, kjer se je prilegel čaj, pivo, prigrizek in seveda čvek, čvek. Sledila je še pot proti Planici do avta, kjer pa je bila že odjuga. Nekaj lepih pogledov čez ramo proti Jalovcu in prijetno utrujeni in zadovoljni smo bili že na poti domov. Kmalu spet »mormo it«.

Tanja Tušek

Vsaka pot je zgodba zase

Vsako leto približno ob istem času sem postavljena pred vedno isto dilemo: kaj in predvsem kako napisati. Če se še tako trudim, skoraj zagotovo ne najdem pravih besed, s katerimi bi lahko izrazila vse tisto, kar v danem trenutku čutim in doživim tam gori. Vsaka pot v objem gora je zgodba zase. V gorah še vedno gospodari narava sama in ravno zato so tako edinstvene, nepredvidljive, prav muhaste, včasih so neverjetno lepe in prijazne, spet drugi ti

pokažejo zobe. In tako je vedno drugače, neponovljivo, pa čeprav na isti poti. Vsak zase in vsak v sebi jih doživljamo: eni se po prvem obisku ne vrnejo nikoli več, drugi pa, drugi se vedno znova in znova vračamo. Le zakaj so me ravno te mrtve tvorbe, ti veliki kupi kamenja ali snega, neuhajene poti, divje grape in skriti kotički tako pritegnili? Na to in podobna vprašanja niti sebi niti drugim s posebno vnemo ne odgovarjam, ker raje kot da razmišljam zakaj, pre-

prosto kar grem, ker se jim enostavno ne morem upreti. Rada jih imam, pomenijo mi zatočišče pred ponorelim vsakdanjikom, v njihovem objemu postanem srečen človek. Na prav nobeni poti nisem sama, vedno so z mano tisti, ki jih imam rada in me razumejo, predvsem pa moja zlata mami – da boš vedela, vse ture so s tabo in tudi zate. Sicer se moja gorniška sezona ne zaključi, ko pade prvi sneg, in ne začne, ko ga stopijo pomladanski sončni žarki, pa vendar navadno od koncu koledarskega leta »potegnem« črto. V veliko veselje mi je, da na društvenih planinskih izletih prenašam znanje na svoje sodelavce, v čast mi je, da se smem učiti od izkušenega vodnika, inštruktorja, gorskega reševalca in vodnika reševalnega psa, ponosna sem na prav vse svoje poti in ture v lanskem letu: Gradiška tura, Višarje, Smrekovec, Debela peč, Mavrinc, Vitranc, Ciprnik, Škrbinjek, Begunjščica, Vošca, Rombon, Kumlehova glava, Velika in Mala Koroška Baba, Cesar, Tosc, Viševnik, Mali in Veliki Draški vrh, Draški rob, Veliki Selišnik, Cjajnik, Trupejevo in Maloško Poldne, Slemenova špica, Dolgi hrbet, Triglav, Gran Paradiso, Mala Martuljška Ponca, Prisank, Mala Mojstrovka, PP Martuljek, Križ, Nad Šitom glava, Jezerska in Kokrska Kočna, Brana, Mrzla gora čez Hudi prask, Grintovec, Storžič ... V nadaljevanju pa le delček iz mojega bogatega gorniškega dnevnika.

Ko se njihovo veličanstvo odene v čudovita bela oblačila, na katerih se v soncu lesketajo kristalčki, imam iz leta v leto večje spoštovanje do njih, lahko bi rekla celo strahospoštovanje. A kljub temu se odpravim na pot. Prvi jutranji žarki poljublja-

jo Prisank, pod nogami mi škriplje novozapadni sneg ... Z vsakim korakom ga je več, gazi ni, markacij ravno tako ne, tu in tam se spomnim prvih korakov na turnih smučeh ravno tod. Po Ruski nekaj časa sledim stari gazi, ki se izgubi, a jo zopet vdenem v višini Erjavčeve. Pogled Ajdovske deklice me spremlja in si misli svoje, Prisank pa je pozabil zapreti okni in je tak prepil, da nosi puhec sem in tja, sonce pokuka izza njegovega roba. Dan za bogove in zame. Očarana nad to zimsko idilo se kar ne morem odločiti, da bi se poslovila./.../ Ko zadnji sončni žarki tonejo za Škrbinjekom, sem nazaj v dolini.

Pri Koči pod Košuto je še vse mirno, ko se že vzpenjava skozi redek gozd, ki prav kmalu preide v ruševje, ta pa v melišče, ki ga prečiva v desno proti vstopu v izjemo zahtevno plezalno pot. Strm vzpon, jeklenica, tu in tam kakšna skoba, stopov pa skoraj nič. Si upam trditi, da marsikdo že na začetku obupa in odneha, ker pot res takoj pokaže »svoje ostre zobe«. Za kratek trenutek se sicer vzpenjava po nekoliko lažjem, rahlo poraščenem pobočju,

nato pa ponovno v steno. Izpostavljenost postaja vse večja, strmina pa le redko kdaj popusti. Ko mi moči že pojenjajo, si ne morete misliti, kako pomagajo vzpodbudne besede, saj je pred mano še popolnoma navpična in gladka stena in tudi tu so bili silno skopi z varovali, upravičeno pa so jo označili s težavnostno stopnjo D. Larchenturm ni prostoren vrh, danes zaradi vetra pa tudi ni bil ravno prijazen. Če mi ni vzpon pognal še vse krvi po žilah, mi ga je zagotovo sestop čez gladko in mestoma vlažno steno do Cjajnikove škrbine, od koder se vzpenja na glavni greben Košute, ki ga prečiva vse do neizrazitega sedelca pod Košutnikovim turnom. Vrh zaradi nenadnega poslabšanja vremena izpustiva in se čez rdečkasto in krušljivo severno steno ob jeklenicah spustiva do visečega mostu, ki omogoča prehod čez škrbino. Še nekaj metrov jeklenic, nato pa »hitro« melišče in kar na enkrat sva pri koči, kjer kar mr-goli izletnikov. Samo spogledava se – za najin okus so skoraj malce preglasni. Precej adrenalinska in kar naporna je bila tale tura, pa bi jo še kdaj ponovila.

Na bivaku so šele dobro vstajali, ko sva že hitela mimo. Na Luknji »vleče gor iz Zadnjice«, da se prav dolgo ravno ne obirava. S kratkim, neprijetno drobljivim pečevjem opraviva, nato naju čaka vzpon preko izredno strme, ponekod skoraj navpične stene. Svet tu je popolnoma odprt, plezanje pa precej izpostavljeno. Po poličkah se vzpenjava po trentarski strani, višje zgoraj pa se skozi strm žleb vzpenja na greben in prečiva nekaj škrbin z globokimi pogledi v Vrata, nato pa sva s kratkim sestopom spet na trentarski strani. Sledi zelo visoko,

enakomerno strmo pobočje, ki ga prekinjajo skalnati skoki. Pot se vije po naravnih prehodih, po poličkah in žlebovih in strmina kar ne odjenja. No ja, nekoliko višje se greben le spremeni v vodoravno sleme, a kmalu se spet obrne navkreber. Vzpenjava se čez razdrte grebenske skoke na razgleden vršič, kratek sestop pripelje v ostro škrbino, kjer se svet začne vse bolj širiti. Na škrapljastih podih Plemenic zapustiva markirano pot in v trenutku, ko uzrem vrtoglave prepade Sfinge, ostanem brez besed. Od tu pa kar počez pod zahodno steno Triglava in nato po izpostavljeni, ozki in izredno krušljivi Kugyjevi polici. Ta del poti zahteva resnično skoncentriranost kako in kam stopiš, ker je polica obrnjena rahlo navzdol proti severni triglavski steni. Ups, strmo snežišče. Za trenutek se mi zatresejo kolena in očitno je opazil, saj mi naredi stope, v roke pa porine cepin, da nevarni del prečim brez težav. Na robu triglavskega ledenika je Kredarica videti tako blizu, vendar naju čaka prečenje ledenika in še nekaj vzpona, da zaključiva dan. Naslednje jutro ravno ne hitiva, a sva vseeno tako zgodna, da gneče na vrhu našega očaka ravno ne pričakujeva. Pa sva se pošteno uštela. Glasna, preglasna skupina naju dobesedno prisili h kar se da hitremu sestopu proti Triglavski škrbini in naprej do Morbegne, od koder nadaljujeva proti Doliču. Z udobne mulatjere zavijeva pod rumene, krušljive stene Kanjavca. V vstopu je nekaj malega snega, ki pa ne povzroča težav. Nadaljevanje pa po ozkih, zgruščenih poličkah. Globina pod nama narašča, midva pa previdno nadaljujeva okrog stebrov in prek grap, ki strmo padajo v Za-

dnjico. Na nekaj mestih se pot stisne pod črne stene, svet tu je samoten in divji. Sistem polic se neusmiljeno zgublja v steber, ki strmo pada globoko, globoko. Razen ozke poličke ni okrog stebra nobene izrazitejša razčlemba, izpostavljenost je naravnost osupljiva, saj dobesedno pod podplatil lahko opazujeva drobno življenje v Zadnjici. Ko oblezava steber, naju čaka še prečenje po zgornjem robu melišča tik pod previsnimi rdečimi stenami do izstopnih melišč pod Vršacem. Kar precej napornega vzpona na škrbino med Vršacem in Kanjavcem noče in noče biti konec. Na škrbini pa se pod nama že zablestita prvo in drugo triglavsko jezero. S Prehodavcev po mulatjeri sestop v Zadnjico, kjer zaključiva najdrznejšo, najzahtevnejšo in najbolj velikopotezno triglavsko pot z nadaljevanjem po poti Mire Marko Debelakove v Kanjavcu. Hvala, bila je najlepše rojstnodnevno darilo.

Še malo prej je deževalo. Saj ne vem, ali je sredi noči ali zgodaj zjutraj, ko se odpravimo na dolgo pot. Priznam, po večini jo prespim. Šele nekje okrog Aoste sem spet »pri sebi«. Zavijemo v dolgo in slikovito dolino s številnimi naselji in se vozimo mimo veličastnih slapov, ki padajo s strmih pobočij v potok Savara. Potovanja z avtom je konec v zaselku Pont. Od tu pa po zložni in dokaj široki potki, ki jo zmore vsak turist, do kočee Vittorio Emanuele. Ker je naslednjega dne naš cilj najvišji vrh Grajiških Alp, se popoldan za aklimatizacijo odpravimo na krajši izlet in sestopimo nazaj do kočee. Po dobri večerji drug za drugim »prikapljamo« v tesno, a prijetno sobico, ki nam nudi prav prijetno zavetje pred zunanjim mrazom in vetrom. Noč je bila kratka, saj

še s trdo temo vstajamo, tako kot vsi ostali, ki so namenjeni na vrh. Čelne svetilke nam kažejo pot po grušču in glede na letni čas šele visoko nad kočeo stopimo na ledenik, seveda ustrezno opremljeni. Sem si že včeraj izborila prvo mesto v naši kratki četici in tudi v ledeniški navezi sem bila prva za vodnikom. Razmere na ledeniku so prav idealne, tu in tam le kakšna grozeča ledeniška razpoka, nad nami azurno nebo brez oblčka, popolno brezvetrje, ravno prava temperatura, prijetna družba. Kaj bi človek še hotel več? Dobro in hitro napredujemo in ko dosežemo prve sončne žarke, v daljavi vzremo naš cilj – jasno že vidimo kip Bele Marije. Edino ozko grlo na turi je čisto zadnji granitni del, kjer je potrebno splezati čez nekaj izpostavljenih poličk. Vrh je na dosegu roke in težko zadržujem solze sreče. Brez težav sem zmogla, ne morem verjeti, da stojim na višini 4061 m in šele ko si sežemo v roke in si čestitamo, se zavem, da je res, da sem na Gran Paradisu. Le dobri iznajdljivosti našega vodnika se lahko zahvalimo, da smo bili vsaj za trenutek na vrhu čisto sami. Pri sestopu srečujemo, lahko bi rekla kar množice gornikov, ki se po vseh pravilih vzpenjajo že skoraj malce pozno, saj je sonce iz minute v minuto močnejše in tali sneg. V zgodnjem popoldnevu se zadovoljni vračamo proti domu. Vtisi in utrujenost me zazibljejo v spanec. Če letos ne grem nikamor več, je to to!

Rana ura, zlata ura. Pri Erjavčevi je še vse mirno, čelna svetilka mi kaže pot med macesni, ruševjem in čez grape do vstopa v Kopiščarjevo. Tu naletim na tri glasne mladce, ki so že napravljeni in eden je že v vstopni polici pod velikim previsom. Da

bom imela svoj mir, prav nič ne hitim za nji-mi. Prav od blizu občudujem obraz Ajdovske dekllice in se ob zanesljivih varovalih vzpenjam proti prvemu ključnemu mestu – navpičnemu kaminu. In glej jih fante, nekaj »mečkajo«, dokončno pa »zaštrikajo« v nagnjenem kaminu oziroma bolje rečeno preduhu v navpični, gladki steni, kjer sne-majo nahrbtnike, jih vlečejo za sabo, rinejo pred sabo, eden se skoraj zagozdi in »kolo-na se ustavi«.

Na vrhu Gran Paradisa

Nekako se le izvlečejo naprej, sama pa brez posebnih težav splezam ta preduh in po razčlenjenem svetu, po policah, čez skoke in pragove nadaljujem do skalnate ostroge, kjer začutim mrzel piš vetra in se hip za tem ozrem v ogromno in veličastno Prednje okno. Kako majhna sem proti nje-mu. Vzpon skozi Okno je zaradi drobljivega, rdečkastega padajočega kamenja kar naporen, a kmalu dosežem gladko, a do-bro zavarovano ploščo, po kateri izplezam na trentarsko stran. Po grebenu nadaljujem na vrh Prisanka. Sonce mi pomežikne. Sestopim do razpotja, kjer po gruščnatem pobočju preidem skozi žleb do navpične stopnje, po kateri splezam navzdol do

ozke škrbine. Sledi prečenje po izpostavljenih policah pod Zvoniki vse do škrbine, kjer Jubilejna pot zavije po veličastno izpostavljenih policah severne stene Zadnje-ga Prisanka do navpičnega raza, okoli ka-terega splezam po ozki, silno zračni polički. Tu je skoraj zagotovo največastnejši del poti, saj nato poličke postanejo malce širše, kmalu za tem pa me za robom skoraj malce preseneti vhod v slikovito Zad-nje okno. Temačno je, vendar se napotim skozenj in spet sem na trentarski strani. Z okna so varovala speljana desno po polici do roba stene nato pa navpično navzdol. Pod steno je najtežji in najlepši del poti za mano, čaka me še dooolg sestop na Vršič. Vročina pritiska iz Mlinarice, da je joj, in prav hvaležno se spomnim napotka »kar v desno počez med redkim rušjem in čez trave, pa boš koj na poti«.

Tudi soj čelnih svetilk ne blaži strmine Za Ak. Dan se počasi prebuja, ko se čez prode in po drobljivem svetu ploščate grape strmo vzpenjava. Kar težko je ver-

jeti, da v kruti divjini martuljških velikanov naletiva na oazo miline. Morda bo kdaj priložnost za poležavanje na čarobni zelenici pod obzidjem Široke peči, ki se zdi neverjetno blizu in tako presunljivo divje. Prečiva prostrano melišče, se prekobaliva čez en skrotast greben, pa še čez drugęga, gruščā kar noče in noče biti konca, ker je že pozno poletje in so v grapi, ki se spuščā izpod sedla med obema Poncama ostale le še zadnje zaplate snega. A bilo ga je ravno za užitek. Od sedla na ostro-rubi vrh, kjer je komaj kam sestiti, pa je še nekaj prav prijetnega plezanja. Da bom kdaj od blizu pogledala v obraz slavnim martuljškim prvakom? Niti sanjati nisem upala, res ne. In kot že tolikokrat solz sreče nisem mogla zadržati in se jih niti ne trudim več. Pri sestopu se naveza obrne in mило rečeno »čisto po babje« zgrešim smer, česar se zavem za robom in v trenutku, ko bi odfrčala, je bila vrv že napeta in sem samo podrsala po grobi skali. Še danes se sprašujem: »Kako je vedel?« S sedelca po kratki snežni grapi, nato po grušču in v levo proti Kotlom. Dobro vidna stezica postane slabo vidna, na robu pred skalno zaporo pa se s precej ponosa ozrem nazaj gor – Mala Martuljška Ponca. Nato pa čez skalno zaporo po strmem žlebu, ki prehaja v strm in kosmat svet rušja in naprej Pod Srce po kozjih stezicah, ki so tu in tam slabo sledljive. Izredna divjina je name naredila globok vtis. In dovolila si bom »ukrasti« naslednje besede: »Kraljestvo! Pravzaprav so izpolnjeni vsi pogoji za to. Ni ravno lahko dosegljivo, svoj Oltar ima, tam nekje v ozadju so Žandarji, Široka peč izdatno greje ... Razgledi, divjina, samota in poslušanje tišine vse ven potegnejo.«

V zgodnjem pozno poletnem jutru se skozi goščo rahlo spustim v dno Suhe Pišnice, nato pa v kratkih ključih po strmem melišču do vznožja Goličice, kjer v bližini slapa vstopim v steno. Spodnji del poti vodi po razčlenjenem pečevju poševno proti desni v smeri izteka Hudičevega žleba. Po markantni polici splezam na skalnat pomol in naprej v grapo pod slapom. Nato prečim nekaj grap, se »sprehodim« čez zelenice porasle z rušjem, pa spet v grapo in do izpostavljene rampe, ki se zoži v lašico, po kateri se pomikam nad silnim prepadom, nato pa ob zanesljivih varovalnih preplezam navpično Hanzovo steno. Pot nato vodi po policah in čez več mračnih grap. Pogled v divje strmali Hudičevega žleba in navpične stene Hudičevega stebra bi bil za marsikoga strašljiv, zame pa je to svet, moj svet, ki ga imam tako rada. Skozi majhen kamin in po žlebu ter po policah splezam v majhno krnico za Turnom, nato pa po grapi na škrbino, ki povezuje vrh Hudičevega stebra z glavnim masivom Prisanka. Od tu naravnost po razu in skozi kamin po navpični in zelo izpostavljeni steni do prižnice in po vodoravnih policah v mrakobne strmine severne stene. Na koncu dolge prečnice se pot usmeri naravnost navzgor skozi žlebove do majhne krnice. Vrh je že čutiti, pa vendar me čaka še strm raz po katerem po gladkih ploščah dosežem razbit skalnat svet pod vršno glavo, ki jo pot obkroži po levi in me na vrh pripelje s severovzhoda. Sestopam po grebenu, nato pa, kot da mi še ni zadosti »železja«, skozi Prednje okno in po Kopiščarjevi nazaj na Vršič, kjer se še enkrat ozrem v širokopleči Prisank in ne morem skriti zadovoljstva, da imam v

»žepu« tudi najdaljšo in največkratnejšo plezalno pot v slovenskih gorah – Hanzovo na Prisank.

Samotna in skrivnostna kraljuje nad tremi dolinami: Logarsko, Matkovim kotom in Belsko Kočno. Čista podoba ponosne, za marsikoga težko pristopne gore. Zdi se, da se je tu ledenik umaknil šele včeraj, tako grobe, neotesane, a vendar mogočne skale je pustil za seboj. Slaba stezica pripelje do melišč pod steno. Pot vodi čez grape, mestoma je potrebno splezati čez strma skro-tja in gladke skoke. Grapi sledi še ena grapa, naslednja se zoži v kamin in ko ta preide v žleb, zavijeva levo čez gladke plošče. Po slabo vidni stezici med ruševjem nadaljujeva po vzhodnem grebenu, kjer začetne stolpe in plošče preplezava kar po razu, enkrat po južni, drugič po se-vernici strani grebena. Teren je prav divji in precej razčlenjen. Čedalje bolj nama je bilo jasno, zakaj tu ni ravno gneče, saj ta razbrazdani svet, s številnimi vnaprej nevidnimi robovi in prepadnimi stenami marsikomu vzbudi strah, nama pa je bil še en izziv pred nečim novim, neznanim, nekaj veličastnega, lepega, kar je večini očem skrito. V Latvici je brezpotja konec, do vrha slediva zavarovani plezalni poti. V trenutku, ko je pogled na vrhu Mrzle gore objel okoliške vrhove in dih zastal ob osupljivih pogledih v dolino, sva pozabila, da sva pravkar krepko garala. Sestopava po klasiki in nad Okrešljem se, v zadnjih sončnih žarkih tega dne, bleščijo v zlato preobleko odeti macesni in napovedujejo zimo. Tale tura čez Hudi prask je bila v prijetni družbi vsekakor pika na i mojemu pestremu in razgibanemu gorniškemu letu.

Za zaključek pa na »moj« Mavrinc, skromen neizrazit kopast hribček, kamor se izredno rada odpravim večkrat na leto. Vam sicer ne znam povedati zakaj, a tu gori je tako lepo, tako tiho in mirno. Ozrem se na Malo Mojstrovko – saj vendar veš, ko se Hanzova otrese snega, spet pridem – tako kot že vsa leta – in pogled obstane na Prisanku – skoraj zagotovo se »vrnem po Hanzovi«. Vedno znova in znova se vračam in obujam spomine.

Leonida Lipoglavšek

V meni ljube gore, stene ...

Leto 2011 je bilo nosečniško, vendar zelo potujoče. Bili smo na vseh že tradicionalnih krajih po jadranski obali. Plezalno nisem osvojila nobene stence, kaj šele stene. Sem pa gričke okoli le teh. Družinsko smo osvajali fjarde, videli bilijon slapov, se po sestopih sprehodili do robov sten, prekosarili kar nekaj lepih mestec, skratka osvajali Norveško. Cilji so bili zato ne previsoki: kako čim bolj udobno v Espasu prepotovati veliko razdaljo z malim Vilijem v meni. Spali smo v šotoru, kar je meni in moji hrbtenici najljubše. In uspela sva! Tako na potovanju na sever, kot decembra v svet. Mišice pa so bile že pošteno zmahane. Pognati jih v pogon pa skoraj nemogoče. Okoli lopatic sem čutila le še mravljince, križni del ... nočem o tem.

Na pomlad sem si zadala nove cilje. Ne le ples po kuhinji. Moje telo je hrepenelo po gibanju. Vili mi je bil dodatna utež v bubi, ko sva delala dolge sprehode in osvajala naše »leskovške, videmske in senovske Alpe«. Martinu je nagajalo koleno, Matija je bil občasno le primoran tudi kdaj z nama, stran od ekrana, med naše prelepe vršace.

Družinski cilj je bila letos sicer osvojitev enega vulkana v tropskem okolju otoka Bali. Na pomlad smo se tako bolj ukvarjali s turizmom in spoznavali nam čisto novo deželo ter okolje. Potrebno pa je bilo presekatati to užitekarsko ležernost.

Matija se je prvič prijavil v planinski tabor. Za to se je bilo treba vsaj malo uhodit. 9-letnega mulca, ki ima za sabo že kar lepo število osvojenih slovenskih dvatisočakov,

kaj šele ostalih vrhov, je kar težko zmotivirati in mu najti po letu premora primeren vrh. Odločila sva se za Brano iz Logarske. Ne predolga, malo pa le, in vsaj malo plezalna. Za prvo turo v letu se je izkazala za zelo dobro izbrano. No, moram priznati, da mi je bil v veliko pomoč Miki, Matijev stric, ki ga naš otrok naravnost obožuje. Motivacija je bila tako celo pot nekako med Rinko, Lego star Wars, ostenjem Turske gore, Main Craftom, pa plezanje na vrh s pomočjo Wormsov, na vrhu nas je pričakala cela Ice age village. Vendar, ko mi otrok reče, da mu je bila to najboljša tura od vseh doslej, ne morem, da se mi ne bi usule solze. Lep, dolg dan. Na sestopu smo celo naredili obvoz preko Pastirske poti. Ta dan smo tako vsi trije stali na novo osvojenem vrhu. Prednosti družine so tudi, da hribi niso le trening in osvajanje sten, kar mi je bilo skoraj 20 let noro in prvenstveno. Sedaj uživam in se veselim novih dosežkov z najbližjimi.

Ko sva se odločala med Babami in Storžičem, je zmagal slednji. Plezalna pot skozi Žrelo. Tokrat samo midva. Presenečenost nad začetno strmino, Matijevo nenavadno počutje in sicer lep sončen dan so naju kmalu pozvali k počitku. Pijača, sladka malica ... In mimo je prihitela starejša gospa. Uf, sva dobila krila. Višje kot sva bila, manj je bilo krušljivo, vse bolj napeto. Lepo. Ko sva se bližala robu stene, se je sine kar malo ustrašil, ko je videl, kako šibajo oblaki preko na severno stran. Res je pihal močan veter v sunkih. Še sama sem lovila ravnotežje. Za Matijo nova, a pomembna izkušnja. V strahu, da naju prevrne preko stene, saj je greben dosti izpostavljen, na trenutke res imponanten, so nama pri premagovanju himalajskih razmer, kot je pojamljal ta pameten, ponovno pomagala virtualna bitija in tudi lepi razgledi, kadar je veter le uspel razpihati meglo. Križ na vrhu je pomenil odrešitev in ponos na osvojeni n-ti dvatisočak. Ponovni počitek sva si privoščila že v varnem zavetju ruševja in letečih ter lačnih gorskih čuvajk – kavk. Res lepa tura. Tudi zame prvič. Po glavi so mi že švigale ideje, kam naslednjič, koliko je še takih lepih poti, kjer ni gneče, kjer še nisem bila in bi ta doživetja delila skupaj z Matijo. Pred nama je bilo dejstvo, da je sedaj že skrajni čas, da sine osvoji Očaka. Cilj že izpred dveh let. Pa jo je malo zagodel Vili. Tokrat smo bili v Vratih ponovno zbrani trije mušketirji. Sama sem sicer bila vodja in organizator ture. Čas nama je ponovno krajšal ter naju spodbujal in zabaval ta srednji iz Bedračeve familije. Ponovno sem se srečala s »prvič«. Ja, zame je bila Tominškova pot nova. Ob vsej ne-kondiciji

in kar težkemu nahrbtniku, mi je bila že na začetku strma kot hudič, naporna in dolga.

Še dobro, da so bili tu noro lepi razgledi, lepo in varno plezanje, fantastične barve, nič ljudi. Lepo! In ob mojih moških seveda precej zabavno. Kot stara lokomotiva sem prisopihala za njima na Pode. Čeprav je bilo do Kredarice še slabo urico, sem vztrajala z malico. Že zaradi idile podov in razgleda okoli, v želodčke pa so šli tudi pršut in olive. Nahrbtnik je bil takoj lažji. Na Kredarici nisem bila že skoraj 20 let. Ljudi niti ni bilo tako veliko. Presenetil pa me je hotelski pristop. Res sem do takrat bolj brala pozitivne ali negativne kritike kočehotela. Ko sem tako vstopila, da nam rezerviram sobo, je bila pred mano recepcija s premičnim ekranom, kjer so se vozili podatki o tem, kakšen je postopek

prijave, koliko je še prostih sob, katere so namenjene katerim gostom, prijaviteli se boste lahko šele po peti uri, cene z rjuho ali brez (tako vsem računajo uporabo lete). Vse sem hitro odmisli in se šla rajši še malo posončit na tople klopce in uživati v res lepem vremenu. Matija se je nekako odločil, da gremo na vrh naslednji dan. Tako smo popoldan in večer preživel v lepih barvah narave in na snežnih krpah nekje med Kredarico in Staničevo kočo. Zame je bilo vse skupaj res turistična atrakcija. Ko nas je zjutraj prebudil ropot helikopterja, ki nam je 10 metrov od glav raztovarjal palete, polne sintetičnih rjuh, prvič, drugič in tretjič, potem papirnatih brisačk, pa pollitrskih plastenkov vode in pivo v 0,33 l pločevinkah ... Ekološki problemi? V Sloveniji pa ne! Ponovno se potrudim in dam te slabe strani ture na stran. Vreme je bilo sicer še jasno, ampak zelo vetrovno in mrzlo. Matijo so že preganjale hude misli. Ko pa smo se zagnali proti vrhu, otrok ni imel več obstanka. Mali Triglav je tako opremljen in zavarovan, da smo bili preko, kot bi trenil. Tokrat ni bilo nič virtualnega, bolj sem slišala juhu in kaj rokerskega. Pogled je segal do vseh vrhov, ki so vidni z grebena. Celo Großglockner nam je bil na dlani. Toda ni bilo veliko časa za romantiko, saj sem lovila pubeca pred sabo, ki sta dokaj prijazno prehitevala nadebudne in željne osvojitve vrha. Ne vem od kod, a ko smo bili na vrhu, se je na nas spustil oblak megle. Bistven pa je bil stolp, prusik, zavetišče in seveda sendvič. Še glasen: Zmagal sem! In spustili smo se do Kredarice. V dolino smo se od tam podali mimo Staniča in za Cmirom. Zopet sami, mir, divjina, melišča in novi razgledi. Triglav sem

tokrat spoznala po novih poteh. Ostala so doživetja in lepi spomini.

Je bilo pa treba tudi v stene, kot sem zapisala na začetku. Preko Armeškega in plezanja na Gori, je bilo tudi nekaj gorskih tur. Počasi sem misli usmerila v stene, v alpinistične smeri. Čakala me je cela logistika. Kam, s kom, kako. Želja je bila žareča, a sebi, kar se plezanja tiče, nisem zaupala. Nekako je bilo treba presekat strah in poklicala sem Nejca. Nad idejo je bil navdušen, morda nad logistiko malo manj, saj sem med ostalim računala na njegovo fizično in psihično podporo. Križevnik. Dolga in divja tura. Ruška smer. Ni še bil v tem odmaknjenem okolju, ni še spoznal ene lepših in po večini praznih sten pri nas. Nekako sem mu še naložila breme, da je nesel skoraj vso (beri vso) opremo. Nejc je seveda prijazen fant. Vedno je bil.

Ker je bil ravno v »švunku« norenja in pohajkovanja po evropskih stenah skupaj z alpinistično reprezentanco, je to vzel dobronamerno. In sva šla. Prespala sva v toplem gnezdecu mladinskega tabora PD Bohor, vodniki katerega so ravno takrat preganjali posavske mladce po okoliških vrhovih okoli Robanovega kota. Tako sem združila dvojce: prijetno plezalno doživetje, doživela pa sem tudi pohvale in kritike z Matijeve strani, saj je preživljal svoj prvi planinski tabor. Od tega, da jim starejši nagajajo, da so lovili žogo po reki, da imajo super olimpijske igre, da ture niso najtežje, da se s »cimri« razume in ne razume ...

Ko sem odprla zadrgo šotora ob petih zjutraj, so vsi trije še spali. Če se prej nisem, sem se zbudila v tistem trenutku. Mamic seveda ni bilo v taboru, vodnikom pa tudi ni treba prevzemati njihovih vlog. Vonjav

se ne da opisati. Da so spali kot ubiti, že zaradi tega razumem. Nogavice pod glavo, gojzerji za hrbtom, obleka še ista, v kateri je vsaj Matija šel od doma. Spomini so mi v trenutku pobegnili kar nekaj desetletij nazaj, ko sem svoje prve trenutke podobno doživljala in preživljala v Logu pod Mangartom. Trenutki, preživeti tam, so me zaznamovali za vse življenje.

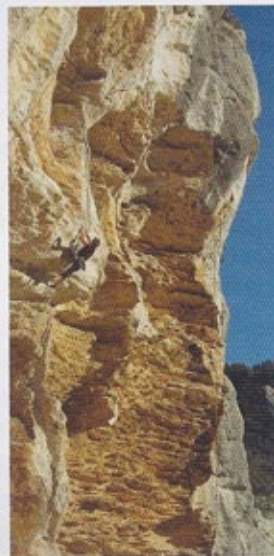
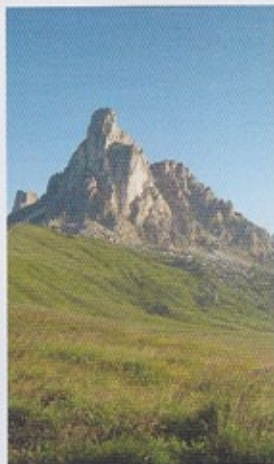
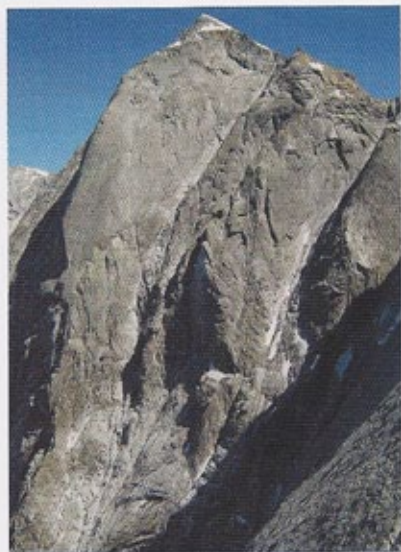
»Kje si tako dolgo?« me je poklical Nejc. Skoraj bi pozabila na moje današnje načrte. Mimo partizanske bolnice, po prelepem grebenčku, pod malo ostenje, grapa, malo spusta in po naloženih platkah pod steno. Nejc je bil navdušen nad divjino pristopa, meni pa so zopet pričeli švigati po glavi spomini. Tu sem pred približno desetimi leti plezala s Tjašo, takratno tečajnico alpinistične šole, Resnikovo smer. Spoštovanje steni, Tjaši in skritemu objemu edinstvenega bivaka. Ta dan pa sem ime-

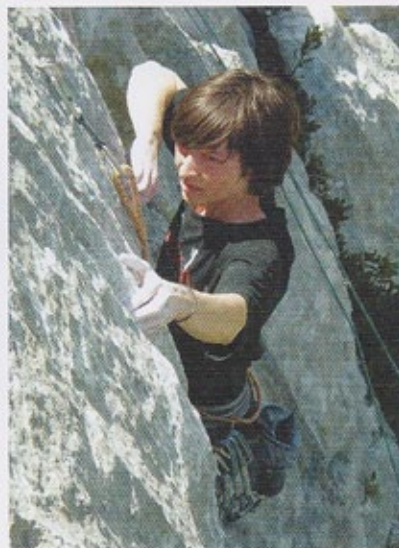
la čisto druge skrbi. Samo slediti Nejcu. Čelada, malica, še malo malice, soplezalec pa že v krušljivih stolpičih prvega raztežaja. Občutki so bili mešani: kako vstopiti, kako obremeniti gumo na plezalniku, vse se mi je podiralo. Toda Nejševa spodbuda in prijazen nasmeh sta me popeljala do vrha stene. Kar obetajoče. Z rahlim nategom vrvi, sem uspela prosto preplezati tudi najtežji del. Pred nama je bil še napet spust po strmi grapi s kar nekaj plezalnimi deli. Mislim, da sem podoživljala Tjašina doživetja izpred desetletja. Ko sva se v prečenju nazaj pod steno zaplezala v rušju, mi je plin še malo bolj nabijal v možgane. Nejc je bil že predaleč, da bi utrujenost in napetost prevalila nanj. Je bil pač hitrejši in zato prej prišel do nahrbtnikov in zaslužene malice. Navkljub veliki višinski razliki, preplezani steni in dolgima dostopu in sestopu, sva zgodaj popoldne že

kosila čufte in pire krompir iz lonca pridenih kuharic tabora. Počakala sva še mlade planince, da so nam podali vtise s ture na Ojstrico, in se poslovila. Bi kar ostala, toda prepustila sem užitke tabora Matiji. Da sem čez tri dni muskelfiber že zdravila na Korčuli z mojimi tremi pubeci, je pa bil tako samo še čudovit zaključek zanimivih trenutkov minulega poletja.

Aleksandra Voglar

SVET SO STENE ...

... PAK SMO LJUDJE

